

391.4044

391.4044

391

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์
อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

24 พ.ย. 2537

ปริญญาโท
ของ
ประกาศนียบัตร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานี้พร้อมกันแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์)

.....กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุธารมณ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์)

.....กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุธารมณ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.พรจันทร์ เขียวอดิศักดิ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานี้พร้อมกันนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 4 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2537

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความช่วยเหลือ และเอาใจใส่ จาก ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประธานที่ปรึกษาและควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ซึ่ง ให้ความสำคัญ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ์ กรรมการที่ปรึกษา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรจันทร์ เจียรอดิศักดิ์ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้ความสำคัญ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง และอาจารย์พรณิศา วาณิชยการ ที่ให้ความสำคัญและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการ ตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คณาจารย์และนักเรียนโรงเรียนศรีประจันต์ และโรงเรียนวัดเสาธงทอง ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณภาวนา นาคชาพันธุ์ และสำนักงานกลุ่มโรงเรียนผดุงเดงบางงาม ที่ได้ ให้ความอนุเคราะห์โทรศัพท์และเครื่องฉายวิดีโอ จานกระทั่งงานวิจัยสำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบคุณ คุณนิสสัยชล พงศ์พานานูเวช ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการพิมพ์และการ จัดรูปแบบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จลงได้ด้วยดี และขอขอบคุณเพื่อน ๆ วิชาเอก จิตวิทยาการศึกษาและจิตวิทยาการแนะแนวทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัย จนสำเร็จลงได้ด้วยดี

และปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยการปลุกฝังให้ผู้วิจัยมีความขยัน ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ของคุณพ่อสนั่น คุณแม่อัมพร นาคชาพันธุ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ประกาศพรรณ นาคชาพันธุ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ...	11
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน	30
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	42
	ประชากร	42
	กลุ่มตัวอย่าง	42
	เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า	43
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	44
	การเตรียมการก่อนการทดลอง	47

บทที่	หน้า
การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม	47
แบบแผนการวิจัย	49
การดำเนินการทดลอง	50
วิธีจัดกระทำข้อมูล	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า	55
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	55
ผลการศึกษาค้นคว้า	55
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	61
บทย่อ	61
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	61
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	61
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	62
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	62
การดำเนินการทดลอง	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	65
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	70

บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก	79
ภาคผนวก ก	80
1 แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน	81
2 แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน	83
ภาคผนวก ข	92
1 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	93
2 โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ	112
ภาคผนวก ค	125
ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง	126
ประวัติย่อของผู้วิจัย	147

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง	56
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับ การให้ข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการทดลอง	57
3	เปรียบเทียบผลต่างของความถี่ของพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียน ก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	58
4	แสดงความถี่ของพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	142
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	143
6	เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง	144
7	เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับ การให้ข้อเสนอแนะ ก่อนและหลังการทดลอง	145
8	เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก่อนกวดขันชั้นเรียน ก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	146

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	50
2 มัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน	
กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	59
3 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	126
4 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	127
5 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	128
6 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	129
7 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	130
8 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	131
9 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	132
10 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8	
ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	133

11	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	134
12	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	135
13	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	136
14	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	137
15	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	138
16	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	139
17	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	140
18	ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8	
	ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ	141

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

การเรียนการสอนจะบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการได้แก่ ครูผู้สอน เนื้อหาสาระของวิชาที่สอน กิจกรรมและผู้เรียน (วิชัย วงศ์ใหญ่. 2526 : 12-13) แต่ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมากก็คือ ตัวของนักเรียนและความร่วมมือของนักเรียนในการเรียน เพราะในปัจจุบันนี้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนประสบอยู่เสมอ เป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดยเฉพาะในขณะที่ครูสอน นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน เช่น เล่นกัน แหย่กัน ลุกจากที่เดินไปเดินมา คุยกัน และส่งเสียงดัง ในทำงานที่ครูมอบหมาย ก้าวร้าวเพื่อน พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้การสอนของครูต้องหยุดชะงัก ในที่สุดเนื่อง ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนที่ไม่ได้เรียนอย่างเต็มที่ นักเรียนที่ต้องการเรียนก็จะมีความรู้สึกไม่พอใจนักเรียนที่ก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อความวุ่นวายก็มีความขัดแย้งด้านการเรียน เป็นผลให้การเรียนการสอนไม่บรรลุเป้าหมายที่ครูตั้งไว้ (กรณี อินทร. 2526 : 1)

พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งเกิดขึ้นมานานแล้ว และบุคลากรหลายฝ่ายได้พยายามหาทางแก้ไข ปัญหาเหล่านี้ตลอดมา (สมโภชน์ เข้มสุภาชิต. 2526 : 26) พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ครูประสบนั้นมีหลายอย่าง เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน พฤติกรรมขัดคำสั่งและระเบียบของโรงเรียน พฤติกรรมไม่สนใจเรียน ถกเถียง ไม่สุภาพ ไม่เคารพครู ไม่ทำงานตามที่ครูสั่ง ขัดแย้งกับครู พุดหยาบ เกเร หนีเรียน

ขาดเรียน ขอบคุ้ยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ชอบทำตัวเป็นจุดเด่น (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์.

2515 : 113-116 ; นันทนาจุฑางคะ. 2517 : 35-37)

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษา มาเป็นเวลา
กว่า 10 ปี และเคยเป็นครูวิชาการประจำกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของกลุ่มโรงเรียน
พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่เกิดขึ้นภายในชั้นเรียน คือ
พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน และจากการที่ผู้วิจัยไปสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน
ที่ครูประจำชั้นโรงเรียนศรีประจันต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ได้ขอให้ครูประจำชั้น
ตั้งแต่ชั้นเด็กเล็กจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 คน ตอบแบบสำรวจ พบว่าพฤติกรรม
ที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นภายในชั้นเรียน ได้แก่ ตะเพียน คีลหรือสิ่งหูเพื่อน บัดมือเพื่อน
เวลาทำงาน เล่นของเล่น คุยส่งเสียงดัง ร้องเพลง เคาะโต๊ะ ลากเก้าอี้ และลุกเดินไป
เดินมา พฤติกรรมเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก และจากการที่ผู้วิจัย
ไปสังเกตพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอ
ศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการสังเกตพบว่า ความถี่ในการเกิดพฤติกรรมก่อกวน
ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่านักเรียนชั้นอื่น ๆ

ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นนั้น วิธีที่ครูนิยมมาใช้แก้ปัญหาพฤติกรรม
ของนักเรียน ได้แก่ วิธีการลงโทษด้วยการ ดุ ตี หักคะแนน ถักบริเวณ ไล่ออกจากชั้นเรียน
(มาลินี จุฑาปะมา. 2520 : 93-98) นอกจากนี้ ครูแต่ละคนมีวิธีการแก้ปัญหาพฤติกรรม
ก่อกวนของนักเรียนแตกต่างกันออกไป ส่วนใหญ่จะใช้วิธีการดังนี้ ทำโทษทางวาจา เช่น ดุ
ว่า ตาหนิ ทำโทษทางกาย เช่น ตี หยิก ดึงหู ทุบ ทำโทษทางสังคม เช่น ให้อยู่หน้าชั้นเรียน
ไล่ออกจากชั้นเรียน หักคะแนนความประพฤติ และใช้วิธีการให้คำชมเชยหรือให้ความสนใจ
ในพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ครูบางคนไม่แก้ปัญหาเลยทำหน้าที่ยืนเฉยๆ (จุฬพล
พลภัทรคม. 2521 : 110-111) ส่วนการแก้ปัญหาพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนนั้นครูบางคน
จะใช้วิธีการลงโทษ ซึ่งวิธีการลงโทษนั้นอาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงต่าง ๆ ตามมา เช่น

ปัญหาทางอารมณ์ ได้แก่ ความกลัว ความวิตกกังวล ความเครียด ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของเด็ก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 27) นอกจากนี้ สกินเนอร์ (ประดินันท์ อุปรมย์. 2520 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1953) พบว่าการลงโทษมีผลเพียงระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้ชั่วคราวเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ ครัมโบลท์ (ประดินันท์ อุปรมย์. 2520 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz. 1972) ได้สรุปถึงเหตุผลที่ไม่ส่งเสริมให้ครูใช้วิธีการลงโทษไว้ดังนี้ การลงโทษไม่สามารถจัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ เพียงแต่ระงับพฤติกรรมได้ชั่วคราวเท่านั้น การลงโทษบ่อย ๆ เป็นอันตรายต่อสุขภาพจิตทำให้ผู้ถูกลงโทษขาดความมั่นคงในอารมณ์ และการลงโทษไม่ได้ทำให้ผู้ถูกลงโทษรู้ว่าพฤติกรรมที่พึงปรารถนาคืออะไร อาจทำให้ผู้ถูกลงโทษมีแนวโน้มต่อต้านการลงโทษด้วยการต่อสู้หรือดื้อยหีนกลายเป็นคนเจียบขี้นหรือเก็บตัวได้

จากข้อความที่กล่าวมาจะเห็นว่า การลงโทษเป็นวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวที่มีข้อจำกัดและมีผลข้างเคียงตามมาหลายประการไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ลดพฤติกรรมก่อนวัยเรียนของนักเรียนซึ่งอาจจะใช้วิธีการอื่น ๆ ที่เหมาะสมกว่าแทนการลงโทษ เช่น ใช้การควบคุมตนเอง (ปภาวดี แฉงศิริ . 2527 : 43) การใช้การเสริมแรงแบบ ดี อาร์ แอล (สุนันทา พุ่มวารี. 2529 : 47) การใช้การเสริมแรงทางบวก (ประเจือง ภูมิภัทราคม. 2530 : 43) และการใช้การเสริมแรงที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก่อนวัยเรียนขึ้นเรียน (ธนะ สันติสวัสดิ์. 2535 : 44)

จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษาผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมน่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการลดพฤติกรรมก่อนวัยเรียนของนักเรียนซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ เป็นกระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาหรือนักเรียน โดยเน้นการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้รับคำปรึกษาในปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีระบบ (สมพร สุกตัญญู. 2533 : 158-160)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลัง การได้รับข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะได้ทราบถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และการให้ข้อเสนอแนะในการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อ

เป็นประโยชน์และเป็นแนวทางแก่ครูแนะแนว และผู้ที่มีความรู้ความชำนาญในการให้คำปรึกษา
แบบพฤติกรรมนิยมจะได้นำแนวทาง หลักการและวิธีการไปใช้ในการลดพฤติกรรมก่อนวัยใน
ชั้นเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มี
พฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษาตั้งแต่ 6 พฤติกรรมขึ้นไปจากจำนวนพฤติกรรม
ทั้งสิ้น 10 พฤติกรรม จำนวน 19 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536
ที่มีพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่ม
อย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน
และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการลดพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียน
ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

3.1.2 การให้ข้อเสนอแนะ

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมา แล้วทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญ ทำให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียน และเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาศิลปะศึกษาทั้งในขณะที่ครูสอนและให้งานทำ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่

- 1.1.1 ลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาต
- 1.1.2 คอยส่งเสียงดัง
- 1.1.3 เล่นของเล่น
- 1.1.4 เคาะโต๊ะ
- 1.1.5 ลากเก้าอี้

1.2 พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่

- 1.2.1 หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต
- 1.2.2 ตีหรือดึงหูเพื่อน
- 1.2.3 บัดมือเพื่อนเวลาทำงาน
- 1.2.4 ตะเพื่อน
- 1.2.5 ร้องเพลงเสียงดัง

พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน วัดโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนลดลง โดยมีกระบวนการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นของการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อให้นักเรียน

เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ซึ่งได้แก่ การฟัง การให้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญก่อให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียน และเป็นอุปสรรคต่อการเรียน ตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.2 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาหารือกันว่า พฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดมาก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า " เงื่อนไขนำ " และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ซึ่งเรียกว่า " เงื่อนไขตาม " ดังแผนภาพ

เงื่อนไขนำ -----> พฤติกรรม -----> เงื่อนไขตาม

จากแผนภาพอธิบายได้ว่า การที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาได้นั้นต้องมีเงื่อนไขหรือเหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดเกิดขึ้นมาก่อน จึงทำให้ต้องแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา และเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาแล้ว ก็จะได้รับผลจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งคือ เงื่อนไขตาม นอกจากนี้ถ้าเราสามารถควบคุมเงื่อนไขหรือเหตุการณ์ที่เกิดก่อน

หรือควบคุมผลที่ตามมา หรือเงื่อนไขตาม หรือควบคุมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดก่อนและผลที่ตามมาได้ ก็จะช่วยให้ท่านนักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้

2.4 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เพื่อนรำคาญ ทำให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียนและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาศิลปะศึกษา และนักเรียนต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ ต่อไป

2.5 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิธทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับดังนี้

2.5.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2.5.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ

2.5.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ

2.5.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมวิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

3. การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูวิธทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการได้รับข้อเสนอแนะ และผู้วิจัยสรุป

เพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์
 - 1.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
 - 2.1 ความหมายพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักการในการสังเกตพฤติกรรม

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1958 : 127) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพซึ่งบุคคลผู้หนึ่งพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่งให้มีความเข้าใจและแก้ไขปัญหาของเขาได้

เบิร์คส์ และเทฟเฟิลล์ (Burks and Steffle. 1979 : 14) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง สัมพันธภาพอันเป็นวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกฝนอบรมกับผู้รับคำปรึกษา โดยปรกตีสัมพันธภาพนี้จะเป็นไปในรูปแบบบุคคล แต่ในบางครั้งก็เกี่ยวข้องกับบุคคลมากกว่าสองคนขึ้นไป เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนกระจ่างแจ้ง ตลอดจนเรียนรู้ที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยทางเลือกและวิธีการที่เหมาะสม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือและในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้นเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางแผนโครงการในอนาคตของตนได้

หลุยส์ (คมเพชร จัตรศุกุล. 2530 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Louis. 1970 : 10) อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่ผู้มีปัญหาได้รับความช่วยเหลือให้เกิดความรู้สึกและ

การแสดงพฤติกรรมอย่างสบายใจขึ้นโดยผ่านการปะทะสัมพันธ์กับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะให้ข้อมูล และแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอันจะเป็นสิ่งเร้าทำให้ผู้มีปัญหาสามารถพัฒนาการแสดงพฤติกรรมของตนเอง ทำให้สามารถติดต่อกี่เกี่ยวข้องกับผู้บุคคลอื่นอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วิธนา พืชรวานิษ (2531 : 152) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง กระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประสบปัญหาสามารถแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี สามารถเป็นผู้นำตนเองได้ สามารถวางแนวทางชีวิตในอนาคตได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2525 : 5) อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า เป็นกระบวนการของการร่วมมือกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา ในอันที่จะพยายามช่วยคนปกติที่มีทุกขำในระดับปกติให้สบายใจขึ้น สามารถมองเห็นตนเองชัดเจนขึ้น รู้บทบาทของตนเองและสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 734) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดี ระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษาซึ่งมีคุณสมบัติด้านส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหา ต้องการ พัฒนาและต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้เขามีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามควรแก่ศักยภาพ

นอกจากนี้ ไทเลอร์ (Tyler. 1969 : 20) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาว่า เป็นวิชาชีพที่มุ่งให้บริการแก่บุคคลธรรมดาสามัญ ในการที่จะช่วยให้เขาสามารถตัดสินใจและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าต่อไป และยังเป็น การก่อให้ เกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม ตลอดจนการจัดการกับปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ที่ค้างค้ำอยู่ในใจให้หมดไป

พัชรวิทย์ กาเนิดเพ็ชร (2533 : 5) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ (Knowledge) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีรวมถึงความรู้พื้นฐานที่จะทำความเข้าใจในปัญหาของผู้รับคำปรึกษา รู้จุดเด่นและจุดด้อยและสามารถให้การปรึกษาให้ความรู้แก่ผู้มีปัญหาได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ
2. มีทัศนคติ (Attitude) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษา มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือมีความเห็นใจและเข้าใจรู้สึกรวมไปกับผู้รับคำปรึกษา การมีความเข้าใจและเห็นใจ ย่อมจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในเกียรติภูมิและมีค่าของมนุษย์ ช่วยให้ผู้รู้สึกไม่อายที่จะพูดถึงปัญหาของตนและค้นหาความเป็นจริงเพื่อทำความเข้าใจในพฤติกรรมของตน
3. มีทักษะ (Skill) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทักษะในการให้คำปรึกษา ซึ่งหมายถึง การนำความรู้และทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีทางออก เข้าใจตนเอง เป็นที่พอใจที่จะได้รับความช่วยเหลือ

จากความหมาย จุดมุ่งหมายและคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ตลอดจนได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษา

แบบรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและ
ผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม
สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยให้คำปรึกษา
เป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเอง และสิ่ง
แวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง
ได้อย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนา
ศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษา
เป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขา
จากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด รอบคอบ และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการ
ให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษา กล่าวที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา
ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็น และความรู้สึก หรือข้อ
เสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่อง
มนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมี
ความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งอยู่ในวัยรุ่นโดยทั่วไปมีความเชื่อว่า ปัญหาที่ตนประสบนั้น เพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกให้ได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัย และต่างความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น
2. ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่า ไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก
3. ผู้รับคำปรึกษา เสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน
4. ผู้รับคำปรึกษา อาจเกิดความเคยชินที่จะไว้ใจใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือ เฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น
5. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคลากร ซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นนักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษา จึงอาจจะไม่ได้รับการช่วยเหลือโดยทั่วถึง

1.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ และ ทอริเสน (ประหยัด ลักษณะงาม. 2524 : 97 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz and Thoresen. n.d.) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)

ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้นพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาวิธีนี้ไม่เห็นว่าการที่จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ปัญหานั้นได้ นั้นไม่ใช่เพียงแค่ให้ความอบอุ่น ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ ซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น ใช้หลักการให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมที่ตนต้องการเพื่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีก

วิญญู พูลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการปฏิบัติ หรือการมีประสบการณ์กับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้จะเน้นวิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 22) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์เกิดมาไม่มีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจาก

การเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไปและทำนองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ขึ้นได้ มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับ นันทิกา แย้มสรวล (2523 : 94-95) ที่กล่าวว่า นักจิตวิทยากลุ่ม พฤติกรรมนิยมมองธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เป็นผลจากการที่มนุษย์มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการเรียนรู้ ถ้าบุคคลใด มีอำนาจสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้ บุคคลนั้นก็มีโอกาสกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการทำให้เกิดขึ้นได้

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 771) ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิด ของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. มนุษย์เกิดมาอย่างเป็นกลาง ๆ เหมือนกับเป็นกระดานชนวนที่ว่างเปล่า คือไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลวติดตัวมาแต่กำเนิด แต่พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลผลิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์ การเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

2. มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ก็ตาม

นอกจากนี้ ทอรีเสน (วิญญู พูลศรี. 2531 : 322-324 ; อ้างอิงมาจาก Thorensen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้ คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยมไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นพฤติกรรมจึงเป็น สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ของบุคคลได้ด้วย
3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของวิธีการเสริมแรง และหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling)

4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้
5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตามแต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้
6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้วิธีการวางเงื่อนไข โดยการให้รางวัล (Reward) หรือด้วยการลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้
7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าบุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือความเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม
8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้นจึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้
9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้นแต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย
11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหาและมีความเห็นพ้องกันในพฤติกรรมที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้
12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้ว

นั้นนำไปได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมหลังจากการให้คำปรึกษา

1.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วิทย์ พูลศรี (2531 : 325) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างเงื่อนไขในการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เหมาะสมแก่ผู้มารับคำปรึกษา
2. เพื่อช่วยผู้มารับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ปรับตัวไม่ได้ให้เป็นพฤติกรรมที่ปรับตัวเข้ากับประสบการณ์ต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น
3. เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาแปลความหมายของความสับสน ความวิตกกังวล หรือปัญหาด้านพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษาออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ เพื่อการแก้ไขที่ถูกต้องต่อไป
4. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดความกลัวในเรื่องที่ไร้เหตุผลมาเป็นผู้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกที่เหมาะสม
5. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีทักษะในการตัดสินใจ เรื่องความขัดแย้งภายในบุคคลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญของชีวิต

วิชรี ทรัพย์มี (2533 : 158) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้คำปรึกษาว่าประสงค์จะ เปลี่ยนพฤติกรรมใดและผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่า มีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษปฏิบัติ และพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ปราณี รามสูตร (2533 : 213) กล่าวว่าจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยมมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่หรือเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่โดยระบุเจาะจงที่จะ
เปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่างโดยชัดเจนและพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

ครัมโบลท์ (เจียรนีย์ ทรงชัยกุล. 2533 : 773-774 ; อ้างอิงมาจาก
KrumboItz. 1966) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเป้าหมายเป็นสิ่ง
สำคัญมาก เพราะเป้าหมายจะทำให้ทิศทางการให้ความช่วยเหลือ ให้แนวทางการเลือก
ใช้เทคนิควิธีในการให้คำปรึกษา เป้าหมายโดยทั่วไปของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
จะกำหนดขึ้นเพื่อสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ สำหรับช่วยปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
ของผู้รับคำปรึกษา ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ ซึ่งจะนำไปสู่การ
แก้ไขปัญหาลุप्तบรรเทาที่เกิดขึ้น และเกณฑ์ในการกำหนดเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยมมี 3 ข้อ ดังนี้คือ

1. เป้าหมายที่กำหนดขึ้นสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรแตกต่างกัน
หมายความว่า เป้าหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ควร
เป็นเป้าหมายเฉพาะของเขาซึ่งไม่ควรเหมือนกับเป้าหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา
คนอื่น ๆ เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนมีความเป็นเอกลักษณ์ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นไปได้ที่
เป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่ง อาจจะตรงกันข้ามกับเป้าหมาย
ในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาอีกคนหนึ่ง ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องให้
ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาโดยการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละรายสามารถประสบความสำเร็จ
สำเร็จในการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ตามเป้าหมายเฉพาะที่เขาประสงค์

2. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรจำกัด
เฉพาะที่สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาและ
ประเมินดูว่าเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแต่ละคนนั้นสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับค่านิยมที่
ผู้ให้คำปรึกษายึดถืออยู่หรือไม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเปลี่ยนแปลง

เป้าหมายของการให้คำปรึกษาที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการให้สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรจะพิจารณาอย่างรอบคอบว่าสมควรหรือไม่ที่จะให้ความช่วยเหลือ

3. เป้าหมายที่กำหนดขึ้นควรเป็นเป้าหมายที่สังเกตหรือประเมินผลความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษาได้ หมายความว่า เป้าหมายที่ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาได้ร่วมกันกำหนดขึ้นมานั้นควรกำหนดออกมาในลักษณะที่เป็นเป้าหมายเชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถสังเกตหรือประเมินความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแล้ว

คอร์ไมเออร์ และคอร์ไมเออร์ (คอร์เลย์. 1991 : 296 ; อ้างอิงมาจาก Cormier and Cormier. 1985) ได้เสนอการจัดลำดับขั้นในการเลือกและกำหนดเป้าหมายในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายจุดมุ่งหมายของการกำหนดเป้าหมาย
2. ผู้รับคำปรึกษาระบุความปรารถนาที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการได้รับความช่วยเหลือ
3. ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาร่วมกันตัดสินใจเลือกเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการได้รับความช่วยเหลือ
4. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสำรวจว่า เป้าหมายที่ตัดสินใจเลือกกำหนดขึ้นมาเพื่อรับความช่วยเหลือนั้นสามารถทำให้เกิดขึ้นได้หรือไม่ ไม่ควรเป็นเป้าหมายที่เพ้อฝันหรือยากเกินที่จะทำให้สำเร็จลงได้
5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันอภิปรายถึงผลดีของการบรรลุเป้าหมาย
6. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันอภิปรายถึงผลเสียของการไม่บรรลุเป้าหมาย
7. จากข้อมูลที่ได้รับทราบจากการกำหนดเป้าหมายของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาต้องตัดสินใจหาสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อไปนี้ คือให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษา พิจารณา

เป้าหมายของผู้รับคำปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง หากทางส่งต่อผู้รับคำปรึกษาไปพบผู้เชี่ยวชาญตามความจำเป็น

การที่จะกำหนดเป้าหมายเพื่อดำเนินการให้คำปรึกษาได้อย่างครอบคลุมตามเกณฑ์ ดังที่ ครัมโบล์ท และคอร์โมเออร์เสนอแนะไว้ข้างต้นนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทางจิตวิทยาผนวกกับทักษะและประสบการณ์ที่ได้รับมา เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาให้ความร่วมมือในการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการจะปรับเปลี่ยนแก้ไขและทั้งผู้ให้คำปรึกษาต่างก็มีความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น

1.3.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศนีย์ (2533 : 160-161) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221)

ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายจึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ ประเมินได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นโดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิคและวิธีการตามความเหมาะสมของลักษณะปัญหาของแต่ละบุคคล

หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม

การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

สกินเนอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 28-29 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1930 : 168-177) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของเงื่อนไขผลกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

เงื่อนไขผลกรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ
2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า.....แล้ว.....ได้..... ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>พฤติกรรม</u>	<u>ผลกรรม</u>
ถ้า ขับรถชนต้นไม้	รถพัง
ถ้า รังไปชนกระจก	หน้าผากแตก
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้

จากตัวอย่างอินทรีย์จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำ และผลกรรม ผลกรรมหนึ่ง ๆ อาจเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกัน หรือคล้ายคลึงกัน การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะทำให้อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไรจะนำไปสู่ผลกรรมอะไรเป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

สมพร สุกตัญญู (2533 : 162) ได้อธิบายหน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่กระฉับกระเฉง ว่องไว มีบทบาทและหน้าที่ในการจัดประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาและช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย คือ มีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังนี้ คือ

1. เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
2. เลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับปัญหา
3. เป็นตัวแบบ
4. จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรม

จากบทบาทและหน้าที่ดังกล่าวทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่วางเงื่อนไข และควบคุมพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษานั้นเอง สำหรับผู้รับคำปรึกษาจะต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง ให้ความร่วมมือในการใช้เทคนิคต่าง ๆ มีความกระตือรือร้นในการแสดงพฤติกรรมใหม่

1.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษา

อัลเลนดิก (สมพร สุกตัญญู. 2533 : 160 ; อ้างอิงมาจาก Ollendick. 1966 : 525-526) กล่าวถึงเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมตั้งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสัน การเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของสกินเนอร์ และการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบของแบนธูรา แต่ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีความหมายกว้างขวางกว่าเดิม โดยแนวคิดในเรื่องของการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของผู้มารับคำปรึกษา

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) อธิบายเทคนิคที่ใช้การให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าสามารถจำแนกเป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คาบปรึกษาควรจะเลือกใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คาบปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คาบปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายหรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คาบปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคผนวกกันเพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกผนวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 778-785) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. เทคนิคการเสริมแรง

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้การให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม จึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับคาบปรึกษามีกำลังใจและความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวกแก่ผู้รับคาบปรึกษานั้นทันทีหรือโดยเร็วที่สุดเมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

หลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คาบปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1 ผู้ให้และผู้รับคาบปรึกษาหาความตกลงร่วมกันเกี่ยวกับตัวเสริมแรงที่จะนำมาใช้เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือเกิดเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คาบปรึกษาควรจัดสภาพการณ์ให้ผู้รับคาบปรึกษามีโอกาสที่

จะได้รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.3 ผู้ให้คำปรึกษาควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษาทันทีหรือเร็วที่สุด เมื่อผู้รับคำปรึกษาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผลการกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique)

การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นการฝึกฝนทักษะทางสังคมรูปแบบหนึ่งซึ่งบุคคลทุกช่วงวัย ควรได้รับรู้ เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

- 2.1 การสอน
- 2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 2.3 การมีคิวแบบ
- 2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม
- 2.5 การใช้การเสริมแรงทางสังคม
- 2.6 การฝึกฝนเป็นการบ้าน

3. เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ มีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1969 : 1977) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่จะนำไปต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้

จากการสังเกตสามารถช่วยเพิ่มหรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามที่พึงประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะมีผลให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนองโดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสมัครใจ

สจ๊วต และคนอื่น ๆ (สมพร สุทัศน์ไศ. 2533 : 164 ; อ้างอิงมาจาก Stewart, et al. and others. 19787 : 148-149) อธิบายถึงการให้คำปรึกษาโดยใช้ตัวแบบทางสังคมว่า เป็นเครื่องมือใหม่ในการให้คำปรึกษาโดยยึดหลักที่ว่า "การแสดงแบบให้ผู้อื่นเห็นว่าทำอย่างไรย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าการบอกว่าทำอย่างไร" ต่อมา มีบุคคลหลายคนที่ได้ประยุกต์หลักการใช้ตัวแบบทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมมาใช้ในการให้คำปรึกษา ซึ่งสรุปหลักการได้ดังนี้

1. ตัวแบบทางสังคมที่ใช้ในการให้คำปรึกษานั้นอาจจะเป็นตัวแบบจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองตัวแบบดังกล่าว ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษา พ่อแม่ เพื่อน ๆ ตัวแบบจริงที่นับได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุดหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็นตัวผู้รับคำปรึกษา เรียกว่า "ตัวแบบตนเอง" ตัวแบบอีกประเภทหนึ่งคือ ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ เป็นต้น

2. ลักษณะของตัวแบบย่อมมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งครัมโบล์ทและฮอเรลเซน กล่าวว่า ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความสามารถ มีความรู้ มีเสน่ห์และมีอำนาจ นอกจากนี้ควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน

3. ควรให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้งสลับกับการให้คำชี้แนะของผู้ให้คำปรึกษา

4. ควรใช้ตัวแบบหลายลักษณะเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาผสมผสานพฤติกรรม

ของตัวแบบเข้าด้วยกัน

5. ควรเตรียมการก่อนดูตัวแบบ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะต้องบอกให้ผู้รับคำปรึกษาทราบว่าควรระวังเกิดอะไรจากตัวแบบและจัดอันดับสิ่งที่จะสังเกต เป็นต้น

6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่นวิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดี่ยว วิธีที่สองให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สามให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไขผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธี พบว่า วิธีที่สามมีประสิทธิภาพที่สุด

7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุดถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที

8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยในการฝึกแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า

9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความมั่นใจแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงพร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยขจัดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อสถานการณ์บางลักษณะ หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อบุคคลบางคน เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างเป็นระบบมีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่างๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้ คือการฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจและการใช้เทคนิค ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวีรทัศน์ การเสริมแรงและการ ให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

งานวิจัยในต่างประเทศ

เอลลอน และโรเบิร์ต (วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. 2525 : 114 ; อ้างอิง มาจาก Ayllon and Roberts. 1974 : 1977) ได้ทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรม การอ่านด้วยป้ายบรรณการเพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่คือ พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนมากที่สุด ครูเสริมแรงพฤติกรรมกรรมการอ่านของนักเรียน โดยดูจากความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดหลัง การอ่าน คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้นี้ สามารถนำมาแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ การเล่นเกม และกิจกรรมอื่นๆได้ ผลการวิจัยพบว่า ในระยะที่ยังไม่มีการเสริมแรง นักเรียนแสดงพฤติกรรม ก่อกวนในชั้นเรียนประมาณร้อยละ 40-50 ของเวลาทั้งหมด แต่หลังจากที่ให้การเสริมแรง พฤติกรรมการอ่านแล้ว ทำให้พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงเหลือร้อยละ 15 เมื่อหยุดการเสริมแรง พฤติกรรมก่อกวนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และเมื่อมีการเสริมแรงอีกครั้ง พฤติกรรมก่อกวนลดลงเหลือ ร้อยละ 15 และความสามารถในการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้อง เป็นปริมาณเพิ่มขึ้นเกือบถึงร้อยละ 85 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคริสตี้ (Christy. 1975 : 187-196) ที่ศึกษาผลการใช้การเสริมแรง ทางบวกในการลดพฤติกรรมลูกจากที่นั่งของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 11 คน จากผลการวิจัย พบว่า การเสริมแรงทางบวกสามารถลดพฤติกรรมลูกจากที่นั่งของนักเรียนลงได้ พร้อมทั้งพฤติกรรม ก้าวร้าวและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆก็ลดลงด้วย

งานวิจัยในประเทศ

รังสรรค์ เฟื่อง (2523 : 86) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่น โดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อายุระหว่าง 15-18 ปี โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 32 คน โดยแยกเป็นกลุ่มที่ใช้ในการทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ขณะที่นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมไม่ได้ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่สูงกว่าเดิม และผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีแนวโน้มจะลดลงกว่าเดิม นอกจากนี้ผลการทดสอบเพื่อติดตามผลข้อมูลก็ระบุว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกคงที่ แสดงว่าวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมเพื่อฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศ และในประเทศจะเห็นได้ว่า การให้คำปรึกษาดตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถปรับเปลี่ยน พัฒนาพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ได้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าโครงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงาน

2.1 ความหมายของพฤติกรรมก่อนงาน

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 3) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึงการกระทำของบุคคล ซึ่งเป็นการแสดงออกหรือตอบโต้สิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง การแสดงออกหรือการตอบสนองนั้นเกิดได้ทั้งภายในและภายนอกร่างกาย เช่น การร้องไห้ การวิ่ง การขำ การกิน การอ่านหนังสือ การเต้นของหัวใจ การกระตุกของกล้ามเนื้อ การคิด เป็นต้น

คำว่า "ก่อกวน" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 69)

หมายความว่า ก่อให้เกิดความรำคาญหรือไม่สงบ

พรุสี่ อาชาวบารุง และ สงบ ลักษณะ (2529 : 49-55) กล่าวถึงเด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนว่า หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมที่รบกวนความไม่สงบ ความเป็นระเบียบในห้องเรียน ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ พูดตะโกนเสียงดัง เดินไปมารอบ ๆ ห้อง ชอบทำเสียงดังโดยการกระแทกของ ยกเก้าอี้ทุ่ม ยกโต๊ะ ทำเก้าอี้ล้ม รบกวนการทำงานของเพื่อนโดยการเข้าแหย่และยื้อยุดจุดมือเพื่อขัดขวางการทำงานของเพื่อน

ประเทือง ภูมิภัทราคม (2530 : 29) อธิบายความหมายของพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นในขณะที่ครูกำลังสอน แล้วพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอุปสรรค หรือขัดขวางการทำงานของเพื่อน

เอนกกุล กริแสง (2520 : 210) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในชั้นเรียนไว้ดังนี้

1. การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน เช่น การใช้วาจาข่มขู่เพื่อน หรือผู้อื่น การแกล้งเพื่อน
2. การเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น พูดกันเสียงดัง ทำเสียงประหลาด ขัดคำสั่งครู และกระโดดเก้าอี้
3. การรบกวนการสอนของครู เช่น พูดคุยกันเสียงดัง ทำเสียงประหลาด ขัดคำสั่งของครูและกระโดดเก้าอี้
4. การแสดงความอวดดี เช่น การแกล้งถามปัญหา โต้แย้งเพื่อนหรือครูอย่างไม่มีเหตุผล

จากความหมายของพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนหมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกมาแล้วทำให้เกิดความรำคาญ ทำให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียน และเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ทั้งในขณะ

ที่ครูสอนและให้ทำงาน ได้แก่ การพูดคุยเสียงดัง ตะโกน เดินไปมารอบ ๆ ห้อง ขอบทำเสียงดัง โดยการกระแทกของ เคาะโต๊ะ ยกโต๊ะ ทำเก้าอี้ล้ม หรือรบกวนการทำงานของเพื่อน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

โอแลรี และคนอื่น ๆ (O' Leary and others. 1969 : 3-13) ได้ทดลองใช้โปรแกรมการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรับพฤติกรรมเด็กประถมศึกษา จำนวน 7 คน ซึ่งมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน และไม่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน จากการทดลองพบว่าในระยะที่ใช้แรงเสริมสามารถลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนเพิ่มขึ้น

โบรเดน และคนอื่น ๆ (Broden and others. 1970 : 341-349) ได้ทดลองใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรับในการปรับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของเด็กพิเศษเกรด 7-8 จำนวน 13 คน ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด การอ่านและไม่เชื่อฟังครู ขว้างปาอุปกรณ์การเรียน คอยตักกันในชั้นเรียน ไม่สนใจเรียนและไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมที่ต้องการเพิ่มขึ้นร้อยละ 78-83

โบลส์ตาด และจอห์นสัน (Boldstad and Johnson. 1972 : 443-454) ได้ศึกษาโดยใช้วิธีการควบคุมตนเอง ในการปรับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 1 และเกรด 2 จำนวน 38 คน ที่มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ได้แก่ พูดคุยเสียงดัง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือวิ่งเล่นในชั้นเรียน ผลการศึกษารายงานว่า การควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน

ดราบแมน และลาเฮย์ (Drabman and Lahey. 1974 : 591-598) ได้ศึกษาผลของการใช้ข้อมูลย้อนกลับในการปรับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับจากกลุ่มเพื่อนและครูทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลง

นอกจากนี้ อเล็กซานเดอร์ และแอปเปิล (Alexander and Apfel. 1976 : 97-99) ได้ใช้ตารางการเสริมแรงประเภทต่างๆ เพื่อปรับพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนของนักเรียน อายุระหว่าง 7-13 ปี จำนวน 5 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนของนักเรียนลดลง และพฤติกรรมการตั้งใจเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น จากร้อยละ 62 เป็น ร้อยละ 92 ของเวลาเรียน ทั้งหมด

งานวิจัยในประเทศ

ประเทือง ภูมิภัทราคม (2530 : 67) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวก ปรับพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดบางบัน จังหวัคพุมธานี ในวิชาคณิตศาสตร์ โดยศึกษาในแง่การแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม สภาพการณ์ และการคงอยู่ของพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ในแต่ละกลุ่มมีนักเรียน 5 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน นักเรียนหญิง 2 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ในเรื่องการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม สภาพการณ์ และการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม สภาพการณ์ เวลา ส่วนการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์ และผลการคงอยู่ของพฤติกรรมนั้น นักเรียนในกลุ่มควบคุมดีกว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง

อรอนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533 : 48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง และการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดคำหม้อช่องลม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้การควบคุมตนเอง จำนวน 8 คน และกลุ่มที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม จำนวน 8 คน ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดของนักเรียนลดลงหลังการใช้การควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไข เป็นกลุ่ม และพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุดของทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ธนะ สันติสวัสดิ์ (2535 : 44) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตั้งวิรุฬห์ธรรม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนชาย 4 คน นักเรียนหญิง 3 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนชาย 3 คน นักเรียนหญิง 4 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน โดยการเสริมแรงแบบวันระยะ ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนทดลองหลังได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและเสริมแรงแบบวันระยะ แต่พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงแตกต่างกัน กลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบวันระยะทำให้พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงมากกว่า การใช้วิธีการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน สรุปได้ว่า พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญ เกิดความไม่สงบในชั้นเรียน และเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน แต่พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน สามารถปรับปรุงแก้ไขหรือทำให้ลดลงได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ หลายวิธี เช่น การใช้เทคนิคเสริมแรงทางบวก การควบคุมตนเอง และการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ในการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 8) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง

การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมาย และได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ 3 เกณฑ์ คือ
ใช้วิธีการในการสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐาน
ในการศึกษาพฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้องเป็นพฤติกรรม
ที่บุคคลแสดงออก กระทำหรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง
และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นได้มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นเพื่อ
รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป
เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 264) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น
เพื่อทำให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงและ
ช่วยให้ครูสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องว่าควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของ
การสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ ดังนี้ คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก
หรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อ
ใช้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้
ในการให้คำปรึกษา และแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่ง
แวดล้อม จนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่กล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย และลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไป วิเคราะห์ต่อไปว่าควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

สมัชชน์ เอี่ยมสุภชาติ (2526 : 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตพฤติกรรมว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมพึงยึดหลัก ดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควร จะเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้นควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของชั้นเรียน และครุคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนั้นพฤติกรรม ที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ

2.1 นักเรียนสังเกต ตนเอง คือ การทำให้ผู้ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียน ด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะ ำให้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่าผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่า ผู้ที่จะต้องการพัฒนาพฤติกรรมเอง อีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตได้ โดยการรายชื่อผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งผู้สังเกต พฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันหรืออย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็นห้องเรียนในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรจะต้องเลือกที่พฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้น ควรจะใช้วิธีการสุ่มเวลา ซึ่งหมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกัน แต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่จะเกิดบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมมาให้เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง และต้องไม่สับสน โดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ซึ่งผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 31-35) กล่าวถึงการเลือกแบบสังเกต และแบบบันทึกพฤติกรรมไว้ ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวจะไม่นำมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้ จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้การสังเกตแบบ

กลุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยการสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่น สังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจหาแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คนและใช้เวลาในการสังเกตช่วงละ 10 วินาที เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 ช่วงเวลาที่ 2 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบ 20 คน จะใช้เวลา 200 วินาที แล้วกลับมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 1 อีก จนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต สามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน หรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คนได้

นอกจากนี้การสังเกตแบบกลุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กันโดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาว่าเป็นพฤติกรรมใดบ้างและเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรจะกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 267 - 273) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้ คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ค.ช. สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในช่วงหนึ่งชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้กันและจะต้องใช้เวลาในการบันทึกในแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้นเพียงแต่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น
2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึงการบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่อง หรือไม่ต่อเนื่องก็ตามโดยที่ผู้ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึก

พฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็น ช่วงเวลาสั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลาละ 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาที ก็ได้ ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วง เวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นให้ใส่ 0 ลงในช่องเวลานั้น ๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้น เกิดขึ้น แม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่องเวลาที่เกิดขึ้นนั้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรม ตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลานานเท่าไรทำเช่นนี้ เรื่อยไปจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตหาได้จากสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องระหว่าง ผู้สังเกต 2 คน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 37-38 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตร

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง = _____

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ต่างกัน

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้น ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฤติกรรม ของบุคคลคนเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคลหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 20)

3.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีรับพฤติกรรมมาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่า เปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต สรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือในการศึกษาพฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบโต้สิ่งเร้าในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้

ได้ยินได้ และวัดได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา
แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

ในการศึกษาพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนของนักเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสังเกต
เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เนื่องจากพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนของนักเรียนเป็น
พฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มีพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนวิชาศิลปศึกษาตั้งแต่ 6 พฤติกรรมขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้งานทำวิชาศิลปศึกษา 10 พฤติกรรม จำนวน 19 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มีพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนวิชาศิลปศึกษา ตั้งแต่ 6 พฤติกรรม ขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมทั้งสิ้น 10 พฤติกรรม จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน และครูประจำวิชาศิลปศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 คน ประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูประจำวิชาศิลปศึกษาทราบก่อนการประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน ผลการประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวของครูประจำชั้น

ครูที่สอนวิชาศิลปศึกษา ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 12 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 15 คน

2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนตามที่ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูวิชาศิลปศึกษาประเมินในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่งโดยสังเกตพฤติกรรมดังกล่าวในช่วงงานวิชาศิลปศึกษาทั้งในขณะที่ครูสอน และครูให้งานทำ โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน แล้วผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษาขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้งานทำ ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับที่ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูวิชาศิลปศึกษาประเมิน โดยคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษาขณะที่ครูสอน ตั้งแต่ 3 พฤติกรรมขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมทั้งสิ้น 5 พฤติกรรม และมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษาขณะที่ครูให้งานทำ ตั้งแต่ 3 พฤติกรรมขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมทั้งสิ้น 5 พฤติกรรม ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 9 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 10 คน

3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนในข้อ 2 เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าร่วมทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายมาห้องเรียนละ 8 คน

4. สุ่มอย่างง่ายอีกครั้งให้ห้องหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน

1.2 สัมภาษณ์ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูผู้สอนวิชาศิลปศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ เกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนที่พบในชั้นเรียน และผู้วิจัยไปสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

1.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบประเมินดังกล่าวไปหาความเที่ยงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรสุกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และอาจารย์พรเทพศ วาณิชยการ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 และครูประจำชั้นปีที่ 6/2 ประเมินพฤติกรรมก่อนงานของนักเรียนในชั้นเรียนในวิชาศิลปศึกษา เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนมาเข้ากลุ่มทดลอง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน

2.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและหลักการบันทึกพฤติกรรม

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ แล้วบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ที่สอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ที่ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และครูวิชาศิลปศึกษาประเมินไว้

2.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จาก ข้อ 1.4 และ 2.2 มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนแล้วนำแบบบันทึกพฤติกรรมดังกล่าวไปหาความเที่ยงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรศุกกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และอาจารย์พรณิศา วาณิชการ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสาชิงช้า อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงวิชาศิลปศึกษา ทั้งที่ครูสอนและขณะที่ครูให้งานทำ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในช่วงวิชาศิลปศึกษา โดยแบ่งเป็น 8 ช่วง ช่วงละ 4 นาที และสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน คนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

การให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้เขียนเลข 0 ลงในช่วงเวลานั้น (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แล้วนำโปรแกรมดังกล่าวไปหาความเที่ยงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์

ดร.คมเพชร จัตรสุกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และอาจารย์พรณิศา วาณิชยการ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม กับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมาแก้ไขตามข้อ 3.3 แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสาชิงทอง อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.4 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้กับกลุ่มทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในกลุ่มทดลองเป็นรายบุคคล ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี โดยผู้วิจัยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในกลุ่มทดลองวันละ 2 คน คนละ 40 นาที เวลา 07.00 – 07.40 น. และเวลา 16.00 – 16.40 น. ตั้งแต่วันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2536 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและวิธีลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน เพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะให้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับข้อเสนอแนะ

4.2 สร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำโปรแกรมดังกล่าวไปหาความเที่ยงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรสุกุล รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และอาจารย์พรณิศา วาณิชยการ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการของการให้ข้อเสนอแนะกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 3.2 ไปใช้ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสาชิงทอง อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 8 คนเพื่อดู

ความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.4 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้กับกลุ่มควบคุมต่อไป
โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
ครั้งละ 40 นาที ทุกวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม
พ.ศ. 2536 เวลา 07.20 - 08.00 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัยจำนวน 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลัก
ในการเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองดังนี้คือ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูแนะแนวและครูผู้ร่วม
การทดลองเป็นครูวิชาศิลปศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาศิลปศึกษา ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 และสอนวิชาศิลปศึกษาแก่นักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อผู้วิจัย
ได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยผู้วิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยและครู
ผู้ร่วมการทดลองทราบรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลองและสิ่งที่จะต้องกระทำ
2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม
และวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน มีผู้สังเกต 2 คน
ได้แก่ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยอีก 1 คน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย
นิยามของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนให้เข้าใจตรงกัน พร้อมทั้งศึกษาแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจ
เพื่อให้สามารถใช้บันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง
2. ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยสังเกต
พฤติกรรมของนักเรียนในวิชาศิลปศึกษา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงาน

ในชั้นเรียนของนักเรียนก่อนการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ขณะดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ และหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ครั้งละ 40 นาที โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 8 ช่วง ช่วงละ 4 นาที และสังเกตนักเรียน คนละ 30 วินาที ต้องสังเกตทั้ง 8 คน แล้วพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในวันจันทร์และวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2537 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองในวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น. และสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มควบคุมในวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น. โดยเขียนแผนผังที่นั่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการสังเกตแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษา โดยเข้าไปอยู่ในห้องเรียนและอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน และได้ยินเสียงชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนหรือให้ความสนใจผู้เข้ารับการทดลองคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

การหาดัชนีความเชื่อมั่นในการสังเกต

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ คือ ก่อนการทดลอง ขณะทำการทดลอง และหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนตลอด 3 ระยะ มาหาดัชนีความเชื่อมั่นจากการสังเกต โดยหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์,

2536 : 37-38 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966)

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = _____

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนักเรียนจำนวน 8 คน รวม 8 ครั้ง ๆ ละ 40 นาที เพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ซึ่งการสังเกต ทั้ง 3 ระยะ ได้ดัชนีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

แบบแผนการวิจัย

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบสลับกลับ (Reversal Design)

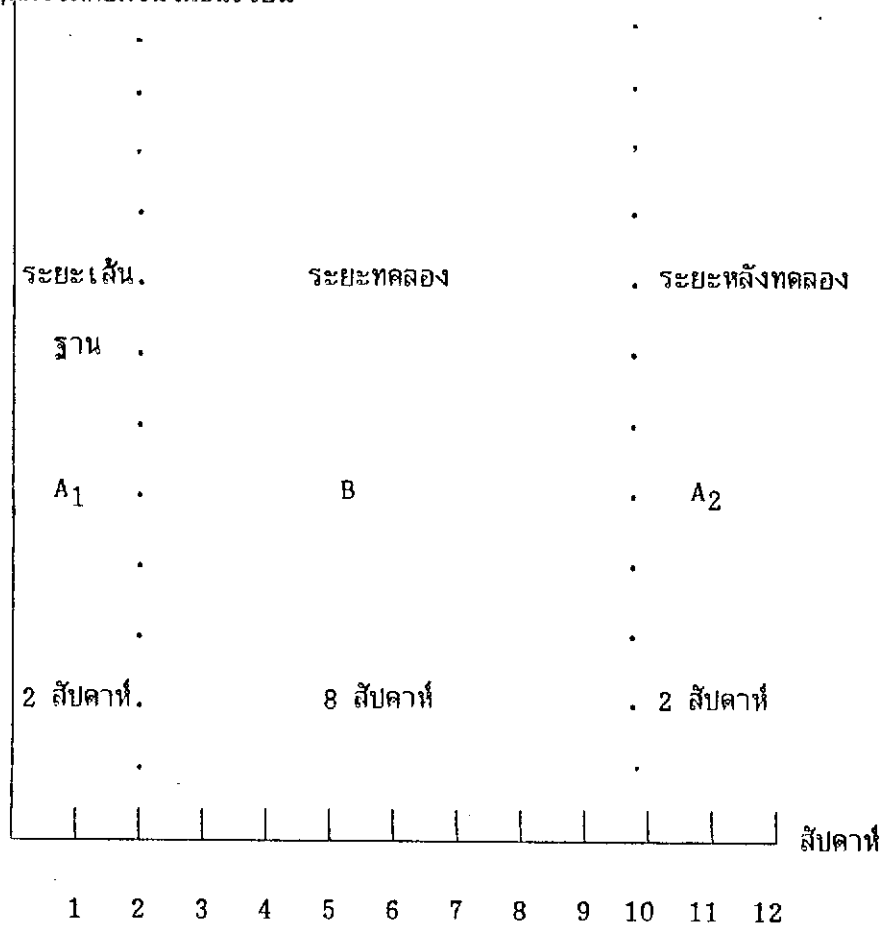
(ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155 - 156) โดยแบ่งระยะการทดลองดังนี้

ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยที่นักเรียนยังไม่ได้ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและข้อสนเทศ

ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับข้อสนเทศ

ระยะหลังการทดลอง (A₂) เป็นระยะติดตามผล 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในระยะนี้ผู้วิจัยไม่ได้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มทดลอง และไม่ได้ให้ข้อสนเทศแก่นักเรียนกลุ่มควบคุม

ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในชั่วโมงวิชา

ศิลปศึกษา ทุกวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น. และสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมในช่วงวิชาศิลปศึกษา ทุกวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัยแล้วจดบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ โดยในระยะที่ 1 นี้ยังไม่ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและข้อสนเทศ และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ ๗ ละ 2 ครั้ง ๗ ละ 40 นาที ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.00 - 07.40 น. และ 16.00 - 16.40 น. ผู้วิจัยเริ่มให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มทดลองวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2536 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนในระยะทดลองในช่วงวิชาศิลปศึกษา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๗ ละ 40 นาที โดยแบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ ช่วงละ 4 นาที สังเกตพฤติกรรมนักเรียนคนละ 30 วินาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 8 คน แล้วจึงพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมทุกวันจันทร์ เวลา 11.20 - 12.00 น. และทุกวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น. และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนขณะทดลอง

2.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยให้ข้อสนเทศแก่นักเรียนตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้ข้อสนเทศเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๗ ละ 40 นาที ทุกวันศุกร์ เวลา 07.20 - 08.00 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในระดับทดลองโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย
สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนวิชาศิลปะศึกษา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที
โดยแบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ ช่วงละ 4 นาทีโดยสังเกตพฤติกรรมนักเรียนคนละ 30 วินาที
และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมทุกวันจันทร์ เวลา 14.10 - 14.50 น.
และทุกวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น. และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟเพื่อ
ดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนระดับทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 11 - 12) ตั้งแต่
วันที่ 3 มกราคม พ.ศ 2537 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ 2537 เป็นระยะติดตามผลการทดลอง
ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนในช่วงการเรียนวิชาศิลปะศึกษา
ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ในวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น. และกลุ่มควบคุม
ในวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น. ในระยะนี้ผู้วิจัยไม่ทำให้การให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยมกับนักเรียนในกลุ่มทดลองและไม่ให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนในกลุ่มควบคุม และผู้วิจัย
ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง

ทุกครั้งที่สิ้นสุดเวลาสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง แล้วจัดบันทึกเป็นพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนไว้เพื่อนำ
ไปวิเคราะห์ และเขียนกราฟแสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน และถ้าวันใด
ตรงกับวันหยุด ผู้วิจัยได้ทำการทดลองชดเชย

วิธีจัดการกับข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมในระยะก่อน และหลังการทดลองมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

1. วิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการให้

คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

2. วิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอแนะ
3. วิเคราะห์ผลต่างระหว่างคะแนนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ
4. ใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อการเปลี่ยนแปลงของควมถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน ในแต่ละระยะ คือ ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนภายในกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของ แมน วิตนีย์ (The Mann - Whitney U Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

คำนวณค่า U โดยใช้สูตร

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_E$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_C$$

เมื่อ n_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มทดลอง

n_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มควบคุม

$\sum R_E$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มทดลอง

$\sum R_C$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน ค่ามัธยฐานของผลต่างของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. (diff)	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
U	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี
T	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของ วิลคอกซัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา

แบบพฤติกรรมนิยม

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอ
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอ

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	31.50	1.50	0*
หลังการทดลอง	8	6.50	1.33	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการได้รับ
ข้อเสนอแนะ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการ
ให้ข้อเสนอแนะ

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	30.75	1.13	0*
หลังการทดลอง	8	11.16	0.67	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน
ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การให้ข้อเสนอแนะทำให้พฤติกรรมก่อน
งานชิ้นเรียนของนักเรียนลดลง

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D. (diff) U
กลุ่มทดลอง	8	1.25	0.63
กลุ่มควบคุม	8	5.00	2.50

0*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและการให้ข้อเสนอแนะ ทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงแตกต่างกัน

4. ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะในระยะเส้นฐาน พฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง ดังแสดงในภาพประกอบ 2

จากภาพประกอบ 2 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองลดลงจาก 15.75 เป็น 8.00 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นระยะติดตามผลเป็น 3.25 แสดงว่าการใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงได้

สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะ ค่ามัธยฐานในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองลดลงจาก 15.50 เป็น 9.25 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นระยะติดตามผลเป็น 5.58 แสดงว่าข้อเสนอแนะสามารถทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า ในระยะเส้นฐานค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มลดลงแตกต่างกัน โดยค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 8.00 และค่ามัธยฐานของนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 9.25 ส่วนในระยะหลังการทดลอง ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 3.25 และค่ามัธยฐานของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 5.58

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มีพฤติกรรมก่อนกวดขันเรียนวิชาศิลปะศึกษา ตั้งแต่ 6 พฤติกรรมขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมทั้งสิ้น 10 พฤติกรรม จำนวน 19 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มีพฤติกรรมก่อนกวดขันเรียนวิชาศิลปะศึกษา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมก่อนกวดขันเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนกวดขันเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
4. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง

- 1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการปรับ

พฤติกรรมและการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

- 1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนกวดขันเรียนของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน จนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลา 12 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2537 การทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะที่ 1 (A_1) เป็นระยะเส้นฐานพฤติกรรม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และนักเรียนในกลุ่มควบคุมในสภาพการเรียนการสอนปกติ มีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนในช่วง วิชาศิลปะศึกษา ทุกวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น.

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนช่วง วิชาศิลปะศึกษา ทุกวันจันทร์และวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น.

ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของ นักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากัน ซึ่งเท่ากับ 0.91

2.2 ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง เริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 10 ตั้งแต่ วันจันทร์ที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2536 ระยะนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และใช้โปรแกรม การให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้เวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 40 นาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองทุก วันจันทร์เวลา 11.20 - 12.00 น. และทุกวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น.

ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมทุกวันจันทร์ เวลา 14.10

- 14.50 น. และทุกวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น. โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากัน ซึ่งเท่ากับ 0.88

2.3 ระยะที่ 3 (A₂) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์

(สัปดาห์ที่ 11 - 12) ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 3 มกราคม พ.ศ 2537 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ 2537

เป็นระยะติดตามผลการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ในช่วงวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังนี้

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมในวันจันทร์เวลา 11.20

- 12.00 น.และวันศุกร์ เวลา 11.20 - 12.00 น.

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมในวันจันทร์เวลา 14.10

- 14.50 น.และวันศุกร์ เวลา 14.10 - 14.50 น.

ในระยะเวลาหลังการทดลองนี้ผู้วิจัยไม่ให้ความปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และไม่ให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนกลุ่มควบคุม ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 0.87 และ 0.92 ตามลำดับ

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ทหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต 2 คน จากการสังเกตพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะซึ่งได้แก่ ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

3.2 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะหลังการทดลองมาวิเคราะห์สถิติต่อไป

3.3 นำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test)
3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังเรียน ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในระยะก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ปรากฏว่า ภายหลังการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม พฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ ปรากฏว่า ภายหลังการให้ข้อเสนอแนะ พฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ปรากฏว่า พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยมีดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงได้ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมของการวิจัยนี้เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ในการดำเนินการให้คำปรึกษาที่ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ เป็นกันเองกับผู้วิจัยพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการระบุพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของตนเอง และเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไวนั้นจะต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสำรวจว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน ตลอดจนผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนนั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของตนเอง และเห็นความสำคัญของการลดพฤติกรรมดังกล่าว ต่อจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา

เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนนั้น ๆ ต่อไป

ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ต่อไปนี้ ซึ่งได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิธีที่ดีคน การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งเทคนิคต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น

ในการใช้เทคนิคตัวแบบซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมในครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอตัวแบบที่เป็นวิธีที่ดีคนี่เนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พร้อมทั้งผลที่ได้รับหลังจากการแสดงพฤติกรรมนั้น เมื่อนักเรียนได้สังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบและเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบ นักเรียนสามารถแสดงออกของพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสจ๊วต (สมพร สุทธิชัย, 2533 : 164 ; อ้างอิงมาจาก Stewart, et al. and others. 1978 : 159) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที นอกจากนี้ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและเสริมแรงทางสังคมเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนลดลง ซึ่งในการเสริมแรงนั้นผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงแก่นักเรียนทันทีเมื่อนักเรียนได้แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทำให้นักเรียนมีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะพยายามลดพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนของนักเรียน

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถช่วยให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก่อนนอนชั้นเรียนลดลง และจากการสังเกตของผู้วิจัยที่เป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมพบว่า ในระหว่างการทดลองนักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเข้ารับการให้คำปรึกษา

อย่างสม่ำเสมอ นักเรียนให้ความร่วมมือและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมตามโปรแกรมมาให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมทุกครั้ง

2. นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทรรัตน์ ยี่ริณศิริ (2536 : 66) ที่ได้ศึกษาพบว่า การให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้ข้อเสนอแนะเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนลงได้ ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของตนเอง จากวิธีทัศน์ที่เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ พร้อมทั้งผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ และผู้แสดงวิธีทัศน์นั้นเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งอยู่ร่วมวัยเดียวกับนักเรียนกลุ่มควบคุม จึงทำให้นักเรียนมีความสนใจและอยากเข้าร่วมทดลองเป็นกลุ่มควบคุมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ภายหลังการดูวิธีทัศน์ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามปัญหาต่าง ๆ อีกทั้งผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากข้อเสนอแนะแต่ละครั้ง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และทราบแนวทางในการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ซาสเซ (Sasse. 1975 : 136) กล่าวว่า การให้ข้อเสนอแนะจะทำให้บุคคลเกิดความคิด ความรู้มากยิ่งขึ้น และยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521 : 114) ที่กล่าวว่า การให้ข้อเสนอแนะจะช่วยพัฒนาให้แต่ละบุคคลมีความสามารถที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าของตนเอง การให้ข้อเสนอแนะจึงเป็นการจูงใจให้นักเรียนกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ และข้อมูลที่ได้จากข้อเสนอแนะนั้นมักเป็นข้อมูลที่มีก่เกิดขึ้นได้จริงกับนักเรียนหรือบุคคล

ใกล้เคียงกับนักเรียน ทำให้นักเรียนทราบถึงประโยชน์ที่ได้รับจากข้อมูลอย่างแท้จริง ดังนั้น การให้ข้อเสนอแนะซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันซึ่งเกิดขึ้นจริงที่นักเรียนมักพบเสมอ จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถลดพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียนของนักเรียนลงได้

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้ข้อเสนอแนะกับนักเรียนกลุ่มควบคุมด้วยตนเอง พบว่า นักเรียนมีความตั้งใจและสนใจ ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการทดลองทุกครั้ง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ก่อนที่นักเรียนจะเข้าร่วมการทดลองโดยเป็นกลุ่มควบคุมนั้น ผู้วิจัยได้ สอบถามความสมัครใจ ได้ชี้แจงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ และนอกจากนี้ เนื้อหาใน วัสดุทัศนังก็เป็นเรื่องราวที่นักเรียนให้ความสนใจ เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ของนักเรียนโดยตรงทำให้ให้นักเรียนได้ เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์และตระหนักถึง ผลเสียของพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นในขณะที่ครูสอนและครูให้งานทำ

3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่ม ควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและ การให้ข้อเสนอแนะทำให้พฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียนของนักเรียนลดลงแตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็น เพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็น รายบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยลดพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียนของนักเรียน ในการ คำเนินการให้คำปรึกษานี้ ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ เป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียน และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟังการให้คำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการ ให้กำลังใจ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการระบุพฤติกรรมก่อนนอนขึ้นเรียน ของตนเอง และเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดย พฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นจะต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ นอกจากนี้

ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสำรวจว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียน ตลอดทั้งผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนนั้น ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของตนเอง และเห็นความสำคัญของการลดพฤติกรรมดังกล่าว ต่อจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนนั้น ๆ ต่อไปโดยเลือกใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดีทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม เทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์และเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้เรียนรู้วิธีการลดพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนจากข้อเสนพิเศษ โดยผู้วิจัยให้นักเรียนดูวิดีทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ พร้อมทั้งผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ภายหลังการดูวิดีทัศน์ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มควบคุมซักถาม แล้วช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการดูวิดีทัศน์ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มควบคุมนี้ไม่มีโอกาสแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบ ไม่ได้รับการเสริมแรงทางสังคม หรือการให้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้วิจัย อย่างไรก็ตามพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมนี้ก็ลดลง แม้ว่าจะลดลงน้อยกว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้ที่จะนำวิธีการการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไปใช้ ควรศึกษา

จุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ เทคนิคเฉพาะของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมให้เข้าใจ

และควรมีประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ก่อนจะนำไปใช้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรติดตามผลของการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะเฉพาะหลังจากทดลองอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 1 เดือน หรือ 2 เดือน หรือ 6 เดือน เพื่อศึกษาว่าวิธีลดพฤติกรรมวิธีใดมีประสิทธิภาพต่อการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียน

2.2 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ของนักเรียน เช่น การมาโรงเรียนสาย การไม่ส่งการบ้าน การหนีเรียน และการแต่งกายผิดระเบียบ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มกับรายบุคคลเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อศึกษาว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและรายบุคคลทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527.
- _____. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- คมเพชร จัตรศุกุล. บริการสนเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- จันทร์รัตน์ ยี่ริ้วศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี. ปรินทิพ
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- จุมพล พูลภัทรชีวิน และคนอื่นๆ. "การศึกษาวีธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา," ครูศาสตร์.
8 : 102-111 ; กรกฎาคม-สิงหาคม 2521.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9-15.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

ธนะ ลันตีสวัสดิ์. ผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตั้งพิรุฬห์ธรรม กรุงเทพมหานคร.

ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อัดสำเนา.

นันทนา จูฑังคะ. การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาระดับ ป.กศ.ต้น ที่ออกฝึกสอนต่อการ

แก้ปัญหาในชั้นเรียน และการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อใช้

ฝึกสอนนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหา ก่อนออกฝึกสอน. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส

พรินติ้งเฮาส์, 2533.

ประติพันธ์ อูปรมย์. "การควบคุมพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน," วิทยาสาร. 12 :

24 ; กันยายน 2520.

ปภาวดี แจ่มศิริ. ผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2527. อัดสำเนา.

ประเทือง ภูมิภักตราคม. ผลของการเสริมแรงทางบวกปรับพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน

ในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 : การศึกษา

ในแง่ของการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรมสภาพการณ์และการคงอยู่ของพฤติกรรม.

วิทยานิพนธ์ ค.ค. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

ประหยัด ลักษณะงาม. จิตวิทยาแนะแนว. มหาสารคาม : วิทยาลัยครูมหาสารคาม, 2524.

ปราณี รามสูตร. การแนะแนวในระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

สุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

พัชรวิทย์ กาเน็คเพ็ชร. "การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับอาจารย์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่," ในเอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ.

ศูนย์การให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ. ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2525.

✓ พรชูลี อาชวอรุณ และสงบ ลักษณะ. "การปรับพฤติกรรมก่อนนอนในห้องเรียน," ครูศาสตร์.
6 : 49-55 ; กรกฎาคม - สิงหาคม 2529.

✓ กรณี อินทสร. ผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศ.ศ. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

มาลินี จุฑาปะมา. ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญ ในกรุงเทพมหานคร.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน,
2520. อัดสำเนา.

รังสรรค์ เฟิงงู. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัด
โครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.

วัชร ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

_____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วัฒนา พัชราวนิช. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา. 2531.

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข. ผลการให้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2526. อัดสำเนา.

วิชัย วงศ์ใหญ่. "ความหมายของหลักสูตรและการสอน," สารพัฒนาหลักสูตร. 20 :

12-13 ; พฤษภาคม 2526.

วิญญู พูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยอานนา, 2531.

สมพร สุทัศน์ีย์, ม.ร.ว. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1-6.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2524.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," ครูปริทัศน์.

8 : 26-32 ; กรกฎาคม 2526.

สุนันทา พุ่มวารี. ผลของการเสริมแรงแบบ คีอาร์แอล ต่อการลดพฤติกรรมก่อนวัยเรียน.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. "การศึกษาพฤติกรรมของครูในห้องเรียน," ศูนย์ศึกษา 18 :

113-116 ; ตุลาคม-ธันวาคม 2515.

- อรอนงค์ วิทยานิพนธ์. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไข
เป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนกวดขันห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาคจิตวิทยา
การศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- เอนกกุล กรี่แสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิสเนศ, 2520.
- Alexender, R.N. and C.H. Apfel. "Altering Schedule of Reinforcement
 for Improved Classroom Behavior," Exceptional Children.
 43 : 97 - 99 ; 1979.
- Boldstad, Orin D. and Stephen M. Johnson. "Self-Regulation in the
 Modification of Disruptive Classroom Behavior," Journal of
Applied Behavior Analysis. 5 : 443-454 ; 1972.
- Broden, M. and others. "Effects of Teacher Attention on Attending
 Behavior of Two Boys at Adjacent Desks," Journal of Applied
Behavior Analysis. 3 : 199-203 ; 1970.
- Burke, H.M. and B. Steffire, Theories of Counseling. 3rd ed.
 New York : McGraw-Hill Company, 1979.
- Christy, Panline R. "Does Use of Tangible Rewards with Individual
 Children Affect Peer Observers," Journal of Applied Behavior
Analysis. 8 : 189-196 ; 1975.
- Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy.
 California : Brooks/Cole Publishing Company, 1981.

- Drabman, Ronald S. and Bengamin B. Lahey. "Feedback in Classroom Behavior Modification : Effect on the Target and Her Classroom Mates," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 419-598 ; 1974.
- English. H.B. and A.C. English. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York : Mckay, 1958.
- O' Leary, D.K and others. " A Token Reinforcement Program in a Public School : A Replication and Systematic Analysis," Journal of Applied Behavior Analysis. 2 : 3-31 ; 1969.
- Sasse, Connine R. Person to Person. Illinois : Chas A. Bennett, 1975.
- Tyler, L.E. The Work of The Counselor. 3rd ed. New York : Appleton Century - Crofts, 1969.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือก
กลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน เพื่อการคัดเลือก

นักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง

ผู้ประเมิน..... [] ครูประจำชั้น [] ครูศิลปศึกษา

ผู้ถูกประเมิน.....ชั้น

คำชี้แจง

พฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาแล้ว ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญ ทำให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียนและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาศิลปศึกษาในขณะที่ครูสอน ได้แก่ ลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาต คอยเสียงดัง เล่นของเล่น เคาะโต๊ะ ลากเก้าอี้ และในขณะที่ครูทำงานทำ ได้แก่ หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต คีตหรือสิ่งทู่เพื่อน บัดมือเพื่อนเวลาทำงาน ตะเพื่อนและร้องเพลงเสียงดัง

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียน ขอให้ผู้ประเมินประเมินพฤติกรรมก่อนงานของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงทั้งในขณะที่ครูสอนและครูทำงานทำ

ทำให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

แบบประ เป็นพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนเพื่อให้นักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง

ชื่อนักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนขณะครูสอน					พฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนขณะครูทำงาน				
	ลุกเดินไป	คุย	เล่นของ	เคาะ	ลาก	หยิบอุปกรณ์การ	ติดหรือดึง	ปิดมือ	เตะ	ร้องเพลง
	เดินมาโดย	เสียงดัง	เล่น	โต๊ะ	เก้าอี้	เรียนของเพื่อน	หูเพื่อน	เพื่อนขณะ	เพื่อน	เสียงดัง
	ไม่ได้รับ					โดยไม่ได้รับ		ทำงาน		รวม
	อนุญาต					รับอนุญาต				

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน

คำชี้แจง

พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาแล้ว ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญ ทำให้เกิดความไม่สงบในชั้นเรียนและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชา ศิลปศึกษา ในขณะที่ครูสอน ได้แก่ ลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาต คอยเสียงดัง เล่นของเล่น เคาะโต๊ะ ลากเก้าอี้ และในขณะที่ครูทำงานทำ ได้แก่ หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ดึงหรือดึงหูเพื่อน บัดมือเพื่อนเวลาทำงาน ตะเพียนและร้องเพลงเสียงดัง

การให้คะแนน

ในช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใดไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตาม ให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงแต่ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมนั้น ๑ ในช่วงเวลาดังกล่าวให้ใส่เลข 0 ช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดง

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนขณะครูสอน					รวม	พฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนขณะครูทำงานทำ					รวม
		ลุกเดินไป เดินมาโดยไม่ได้รับ อนุญาต	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ โต๊ะ	ลาก เก้าอี้		หยิบอุปกรณ์การ เรียนของเพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต	ตีหรือดึง หูเพื่อน	บดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน	ร้องเพลง เสียงดัง	
1	1												
	2												
	3												
	4												
	5												
	6												
	7												
	8												

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน คนที่	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูสอน					พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูทำงานทำ					รวม
		ลูกเดินไป	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ โต๊ะ	ลาก เก้าอี้	รวม	หยิบอุปกรณ์การ เรียนของเพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต	พูดหรือดึง หูเพื่อน ทำงาน	บิดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน เสียงดัง	
2	2											
	3											
	4											
	5											
	6											
	7											
	8											
	1											

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะครูสอน					พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะครูทำงาน					รวม
		ลูกเดินเบ เดินมาโดย ไม่ได้รับ อนุญาต	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ โต๊ะ	ลาก เก้าอี้	รวม	หยิบอุปกรณ์การ เรียนของเพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต	ตีหรือดึง หูเพื่อน	ปัดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน เสียงดัง	
3	คนที่											
	3											
	4											
	5											
	6											
	7											
	8											
	1											
2												

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน คนที่	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูสอน					รวม	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูทำงานทำ					รวม
		ลุกเดินไป เดินมาโดยไม่ได้รับ อนุญาต	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ โต๊ะ	ลาก เก้าอี้		หยิบอุปกรณ์การ เรียนของเพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต	ตีหรือดึง หูเพื่อน	ปัดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน	ร้องเพลง เสียงดัง	
4	4												
	5												
	6												
	7												
	8												
	1												
	2												
	3												

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูสอน					พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูทำงาน					รวม
		ลูกเดินไป	คุย	เล่นของ	เคาะ	ลาก	หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต	ตีหรือดึงหูเพื่อน	บดมือเพื่อนขณะทำงาน	เตะเพื่อน	ร้องเพลงเสียงดัง	
5	คนที่											
	5											
	6											
	7											
	8											
	1											
	2											
	3											
	4											

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะครูสอน					รวม	พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนขณะครูทำงานทำ					รวม
		ลุกเดินไป เดินมาโดยไม่ได้รับ อนุญาต	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ โต๊ะ	ลาก เก้าอี้		หยิบอุปกรณ์การเรียน ของเพื่อนโดยไม่ได้รับ อนุญาต	พูดหรือดึง หูเพื่อน	บดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน	ร้องเพลง เสียงดัง	
6	คนที่												
	6												
	7												
	8												
	1												
	2												
	3												
	4												
	5												

แบบบันทึกพฤติกรรมก่อนเรียนชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน คนที่	พฤติกรรมก่อนเรียนชั้นเรียน					พฤติกรรมก่อนเรียนชั้นเรียน					รวม
		ลุกเดินเบ เดินมาโดย ไม่ได้รับ อนุญาต	คุย เสียงดัง	เล่นของ เล่น	เคาะ ตี	ลาก เก้าอี้	รวม	หยิบอุปกรณ์การ เรียนของเพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต	ตีหรือดึง หูเพื่อน	ปัดมือ เพื่อนขณะ ทำงาน	เตะ เพื่อน	
7	7											
	8											
	1											
	2											
	3											
	4											
	5											
	6											

แบบชี้แจงกิจกรรมก่อนงานชั้นเรียน

ช่วงที่	นักเรียน	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูสอน					รวม	พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนขณะครูทำงาน					รวม
		ลูกเดินไป	คุยเสียงดัง	เล่นของเล่น	เคาะโต๊ะ	ลากเก้าอี้		หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต	ตีหรือดึงหูเพื่อน	ปัดมือเพื่อนขณะทำงาน	เตะเพื่อน	ร้องเพลงเสียงดัง	
8	8												
	1												
	2												
	3												
	4												
	5												
	6												
	7												

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปรุมนิเทศ สร้างสัมพันธ- ภาพ และ พฤติกรรม ก้าวร้าวใน ชั้นเรียน	1. เพื่อสร้าง สัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียน ที่มารับคำปรึกษา กับผู้วิจัยและ บรรยากาศใน การให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียน รู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และ เป็นกันเองกับ ผู้วิจัยพร้อมที่จะ ให้ความร่วมมือ ในการลด พฤติกรรมที่เป็น ปัญหา 2. เพื่อให้นักเรียน ทราบวัตถุ	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม "นี่คือตัวฉัน" 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาบทบาทและหน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลาจำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความและการให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอนการให้คำปรึกษา ดังนี้ 4.1 ให้นักเรียนระบุเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนว่าได้แก่พฤติกรรมอะไรบ้าง เช่น ลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาต คุยส่งเสียงดัง เล่นของเล่น เคาะโต๊ะ ลากเก้าอี้ หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		ประสงค์ของการ ให้คำปรึกษา บทบาท และ หน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะ เวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการ รับคำปรึกษา 3. เพื่อให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม ก่อนงานชิ้น เรียนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข	โดยไม่ได้รับอนุญาต คีตหรือคิงทูเพื่อน บัดมือ เพื่อนเวลาทำงาน และเพื่อนและร้องเพลง เสียงดัง 4.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อย ที่สุด 4.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อย เพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียน จะปฏิบัติได้ 4.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียน ต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้าง ที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมา ภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 4.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดง พฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนที่ทำให้เพื่อน รำคาญและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ครั้งที่	หัวข้อ เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			4.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน
2	พฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญเป็นอุปสรรคต่อการเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และ ต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เพื่อนรำคาญและ ต้องการที่จะแก้ไขแล้วผู้วิจัยให้นักเรียน ทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสอนการให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ ตัวแบบที่เป็นวิสัยทัศน์ การให้ข้อมูล ย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างที่ แสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรม ก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ตามตัวแบบที่ดูจาก วิดีโอ 2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการ แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การ เสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานใน ชั้นเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-7	พฤติกรรมก่อน กวนในชั้น เรียนในขณะ ที่ครูสอนและ ครูให้งานทำ	ให้นักเรียนได้ เรียนรู้เกี่ยวกับ การลดพฤติกรรม ก่อนกวนในชั้น เรียนและแนว ทางแก้ไข พฤติกรรม ดังกล่าว	<u>ครั้งที่ 3-7</u> มีวิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกัน <u>คือ</u> <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้า ของพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงแก้ไขและได้แก้ไขไปแล้ว <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรม ก่อนกวนในชั้นเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้ คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้ คำถามปลายเปิดและปลายปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและการให้กำลังใจเพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำให้ เพื่อนเกิดความรำคาญและความไม่สงบใน ชั้นเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไป หาน้อยที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และ ต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติ ได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรม นั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการ แสดงพฤติกรรมที่ทำให้เพื่อนรำคาญและ ต้องการที่จะแก้ไขแล้วผู้วิจัยให้นักเรียน ทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา แบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ ตัวแบบที่เป็นวิดีทัศน์ การให้ข้อมูล ย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างที่แสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบที่ดูจากวิดีโอ 2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าวแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	ปัจจัยมีนเทศ	เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน	1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างที่เป็นวิดีทัศน์เกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนขณะที่ครูสอนและครูให้งานทำและดูตัวอย่างวิดีทัศน์ที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวแบบ 3. หลังจากดูตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง โปรแกรมพิเศษ/สร้างสัมพันธภาพและพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยและบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้วิจัยพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทและหน้าที่ของนักเรียนตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา
3. เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข

เวลาที่ใช้ 40 นาที

อุปกรณ์ กระดาษ 1 แผ่น และปากกา 1 ด้าม

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตัวเองหลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม " นี่คือตัวฉัน" โดยผู้วิจัยแจกกระดาษและปากกาแก่นักเรียนแล้วให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเองดังนี้
 ด้านที่ 1 เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่น ชื่อ-สกุล ชื่อเล่น
 อาหารที่ชอบ
- ด้านที่ 2 ในขณะที่ครูสอนและให้งานทำ นักเรียนต้องการให้เพื่อนปฏิบัติตัวอย่างไรบ้างเขียนมา 3 ข้อ

เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จให้เสนอต่อผู้วิจัย และร่วมกันสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าเพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย เป็นกันเองกับผู้วิจัย และได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนเองให้ผู้วิจัยทราบ

2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทและหน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป
4. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้
 - 4.1 ให้นักเรียนระบุเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนหน้าชั้นเรียนว่า ได้แก่ พฤติกรรมอะไรบ้าง เช่น ลุกเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต คุยส่งเสียงดัง เล่นของเล่น เคาะโต๊ะ ลากเก้าอี้ หยิบอุปกรณ์การเรียน ของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ดัดหรือดึงหูเพื่อน บัดมือเพื่อนเวลาทำงาน และร้องเพลงเสียงดัง
 - 4.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ตนเองต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด
 - 4.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
 - 4.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้นและผลที่เกิดตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร

- 4.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน
ที่ทำให้เพื่อนรำคาญและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา
เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
- 4.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อน

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำให้เพื่อนเกิดความรำคาญเป็นอุปสรรคต่อการเรียน
- 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถ

- แก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องง่ายเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้นและผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
 - 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เพื่อนรำคาญและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 - 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่การให้
 - ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม
 - ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามตัวแบบที่ดูจากวิดิทัศน์
 - 2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ
 - 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เทคนิคที่ใช้

ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวน

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 3-7

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน ในขณะที่ครูสอนและครูให้งานทำ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน
และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน
ที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข และได้แก้ไขไปแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนตามลำดับขั้นตอน
ดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม
ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ
การตีความ การให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ทำให้
เพื่อนเกิดความรำคาญและความไม่สงบในชั้นเรียน
- 2.2 ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดไปหา
น้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถ
แก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้นและผลที่เกิดตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เพื่อน รำคาญ และต้องการที่จะแก้ไข
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่การให้ ตัวอย่างที่เป็นวิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างที่แสดงพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน และพฤติกรรมที่พึงประสงค์
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนและพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ตามตัวอย่างที่ดูจากวิทัศน์
 - 2.6.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดง พฤติกรรมตามตัวอย่าง
 - 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียน ที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขั้นที่ 3

ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม ก่อนงานชิ้นเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เทคนิคที่ใช้

ตัวอย่างที่เป็นวิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างที่เป็นวิทัศน์เกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนซึ่งได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนขณะที่ครูสอนและครูให้งานทำและดูตัวอย่างวิทัศน์ที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวแบบ
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยกล่าวจบให้นักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

เทคนิคที่ใช้

ตัวแบบที่เป็นวิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปรุมนิเทศ สร้างสัมพันธ- ภาพ และ พฤติกรรม ก่อนงานในชั้น เรียน	1. เพื่อสร้าง สัมพันธภาพ ระหว่างผู้วิจัย และนักเรียน เพื่อให้นักเรียน เกิดความอบอุ่น เป็นกันเองกับ ผู้วิจัยพร้อมที่จะ ให้ความร่วมมือ ในการเข้ารับ การสนทนา 2. เพื่อให้นักเรียน ทราบวัตถุประสงค์ และขั้นตอนใน การให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการลด พฤติกรรมก่อน งานในชั้นเรียน	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักเรียนพร้อมทั้ง แนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเองเพื่อสร้าง ความคุ้นเคยกันโดยใช้กิจกรรม "นี่คือตัวฉัน" 3. ผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์และขั้นตอนในการ ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก่อน งานในชั้นเรียน ตลอดจนบทบาทของนักเรียนในการ เข้ารับข้อเสนอแนะ 4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป แล้วช่วยกันสรุปเพื่อความเข้าใจร่วมกัน 5. ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียน ดังนี้ 5.1 ให้นักเรียนคู่วิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรม ก่อนงานในชั้นเรียนและพฤติกรรมที่พึง ประสงค์ 5.2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม 5.3 ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้ จากการได้รับข้อ สนทนา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		ตลอดจนบทบาท ของนักเรียนที่ ต้องปฏิบัติ 3. เพื่อให้นักเรียน ทราบถึงระยะ เวลาที่ใช้ในการ ให้ข้อเสนอแนะ วัน เวลา จำนวนครั้งและ สถานที่ 4. เพื่อให้นักเรียน ทราบความหมาย ของพฤติกรรม ก่อนงานชิ้นเรียน	และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2-7	พฤติกรรม ก่อนงานชิ้นเรียน เรียนในขณะ ครูสอน ได้แก่ ลูกเล่น	1. เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้เกี่ยว กับพฤติกรรมก่อน งานชิ้นเรียน ของนักเรียนและ	โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 2-7 ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการเช่นเดียวกัน โดยมีขั้นตอน ในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก่อนงาน ชิ้นเรียน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	ไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต คอยส่งเสียงดัง เล่นของเล่น เตะโต๊ะ ลากเก้าอี้ <u>พฤติกรรมก่อน</u> <u>กวนในชั้น</u> <u>เรียนขณะที่ครู</u> <u>ทำงาน</u> ได้แก่ หยิบ อุปกรณ์เพื่อน โดยไม่ได้รับ อนุญาต คัด และดึงหูเพื่อน ตะเพื่อน ร้องเพลง เสียงดัง	พร้อมที่จะแก้ไข 2. เพื่อให้นักเรียน ทราบแนวทาง ในการลด พฤติกรรมก่อกวน ในชั้นเรียน	ก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนและ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ทั้งในขณะที่ ครูสอนและทำงานทำ แล้วให้นักเรียน เปรียบเทียบผลดีผลเสียที่ได้จากการดู วิดีทัศน์และสไลด์ เพื่อให้ทราบแนวทาง ในการแก้ไขพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน <u>ขั้นที่ 2</u> ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ข้อสงสัยต่าง ๆ <u>ขั้นที่ 3</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการ ดูวิดีโอและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	ปัจจัยมีเทศ	1. เพื่อให้ให้นักเรียน สรุปผลของการ ทำข้อสอบเพื่อ ลดพฤติกรรมก่อ กวนในชั้นเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียน ทราบแนวทางใน การแก้ไข พฤติกรรมก่อกวน ในชั้นเรียน	1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลของ การทำข้อสอบเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวน ในชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรม ของตนเองก่อนและหลังการได้รับ ข้อสอบ 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ข้อสงสัยต่าง ๆ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการได้รับ ข้อสอบและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก่อกวน 5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความ ร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทำข้อสอบแต่ละครั้ง ใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง โปรแกรมให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นเป็นกันเองกับผู้วิจัยพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการเข้ารับการสนทนา
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และขั้นตอนในการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน ตลอดจนบทบาทของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการให้ข้อเสนอแนะ วัน เวลา จำนวนครั้งและสถานที่
4. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

อุปกรณ์ กระดาษ 1 แผ่น และปากกา 1 ด้าม

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักเรียนพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเองเพื่อสร้างความคุ้นเคยกันโดยใช้กิจกรรม "นี่คือตัวฉัน" โดยผู้วิจัยแจกกระดาษและปากกาแก่นักเรียนแล้วให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเองดังนี้
 - ด้านที่ 1 เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่น ชื่อ-สกุล ชื่อเล่น อาหารที่ชอบ
 - ด้านที่ 2 ในขณะที่ครูสอนและให้งานทำ นักเรียนต้องการให้เพื่อนปฏิบัติตัวอย่างไรบ้างเขียนมา 3 ข้อ

เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้ว เสนอต่อสมาชิกในกลุ่มทีละคน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรม "นี่คือตัวฉัน" แล้วผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยและเป็นกันเองกับเพื่อนและผู้วิจัย พร้อมทั้งได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนเองให้ผู้วิจัยทราบ

3. ผู้วิจัยแจ้งจุดประสงค์และขั้นตอนในการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน ตลอดจนบทบาทของนักเรียนในการเข้ารับข้อเสนอแนะ
4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้วช่วยกันสรุปเพื่อความเข้าใจร่วมกัน
5. ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน ดังนี้
 - 5.1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์
 - 5.2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม
 - 5.3 ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการได้รับข้อเสนอแนะ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนขณะที่ครูสอน : ลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

และเล่นของเล่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาตและเล่นของเล่นในขณะที่ครูสอนและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางในการลดพฤติกรรมลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาตและเล่นของเล่นในขณะที่ครูสอน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาตและเล่นของเล่นในขณะที่ครูสอน และดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลลัพธ์ที่ได้จากการดูวิดีโอเพื่อหาแนวทางในการลดพฤติกรรมลูกเดินไปเดินมาโดยไม่ได้รับอนุญาตและเล่นของเล่นในขณะที่ครูสอน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการดูวิดีโอในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมสังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนในขณะครูสอน : คอยส่งเสียงดังและเคาะโต๊ะ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคอยส่งเสียงดังและเคาะโต๊ะ
ในขณะครูสอนและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางการลดพฤติกรรมคอยส่งเสียงดังและเคาะโต๊ะ
ในขณะครูสอน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมคอยส่งเสียงดังและเคาะโต๊ะในขณะครูสอน
และดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลดีผลเสีย
ที่ได้จากการดูวิดีโอเพื่อให้ทราบแนวทางการลดพฤติกรรมคอยส่งเสียงดังและ
เคาะโต๊ะในขณะครูสอน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการดูวิดีโอในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอเพื่อลดพฤติกรรมก่อน

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนในขณะที่ครูสอน : ลากเก้าอี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมลากเก้าอี้ในขณะที่ครูสอนและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางในการลดพฤติกรรมลากเก้าอี้ในขณะที่ครูสอน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมลากเก้าอี้ในขณะที่ครูสอนและดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลเสียที่ได้จากการดูวิดีโอเพื่อให้ทราบแนวทางในการลดพฤติกรรมลากเก้าอี้ในขณะที่ครูสอน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการดูวิดีโอในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก่อความ

วุ่นวายในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 5

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ : หยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อน
โดยไม่ได้รับอนุญาต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมหยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะที่ครูให้งานทำและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางในการลดพฤติกรรมหยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะที่ครูให้งานทำ

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมหยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะที่ครูให้งานทำและดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์
แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลดีผลเสียที่ได้จากการดูวิดีโอเพื่อให้ทราบแนวทางในการลดพฤติกรรมหยิบอุปกรณ์การเรียนของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะที่ครูให้งานทำ

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการดูวิดีโอในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอเพื่อลดพฤติกรรมก่อน

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนในขณะที่ครูทำงาน : คีตหรือสิ่งหูเพื่อนและตะเพื่อน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคีตหรือสิ่งหูเพื่อนและ ตะเพื่อน
ในขณะที่ครูทำงานและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางการลดพฤติกรรมคีตหรือสิ่งหูเพื่อนและ ตะเพื่อน
ในขณะที่ครูทำงาน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนคู่วิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมคีตหรือสิ่งหูเพื่อนและ ตะเพื่อน
ในขณะที่ครูทำงานและคู่วิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลดีผลเสียที่ได้จากการคู่วิทัศน์เพื่อให้ทราบแนวทางการลดพฤติกรรมคีตหรือสิ่งหูเพื่อนและ ตะเพื่อนในขณะที่ครูทำงาน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการคู่วิทัศน์ในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก่อน

งานชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง พฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ : บัดมือเพื่อนเวลาทำงาน
และร้องเพลงเสียงดัง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมบัดมือเพื่อนเวลาทำงานและร้องเพลงเสียงดังในขณะที่ครูให้งานทำและพร้อมที่จะแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางการลดพฤติกรรมบัดมือเพื่อนเวลาทำงานและร้องเพลงเสียงดังในขณะที่ครูให้งานทำ

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ทำให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมบัดมือเพื่อนเวลาทำงานและร้องเพลงเสียงดังในขณะที่ครูให้งานทำและดูวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบผลดีผลเสียที่ได้จากการดูวิดีโอเพื่อให้ทราบแนวทางการลดพฤติกรรมบัดมือเพื่อนเวลาทำงานและร้องเพลงเสียงดังในขณะที่ครูให้งานทำ

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย

ขั้นที่ 3 ทำให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการดูวิดีโอในครั้งนี้ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง บังคับนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลของการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียน

เวลาที่ใช้ 40 นาที

วิธีดำเนินการ

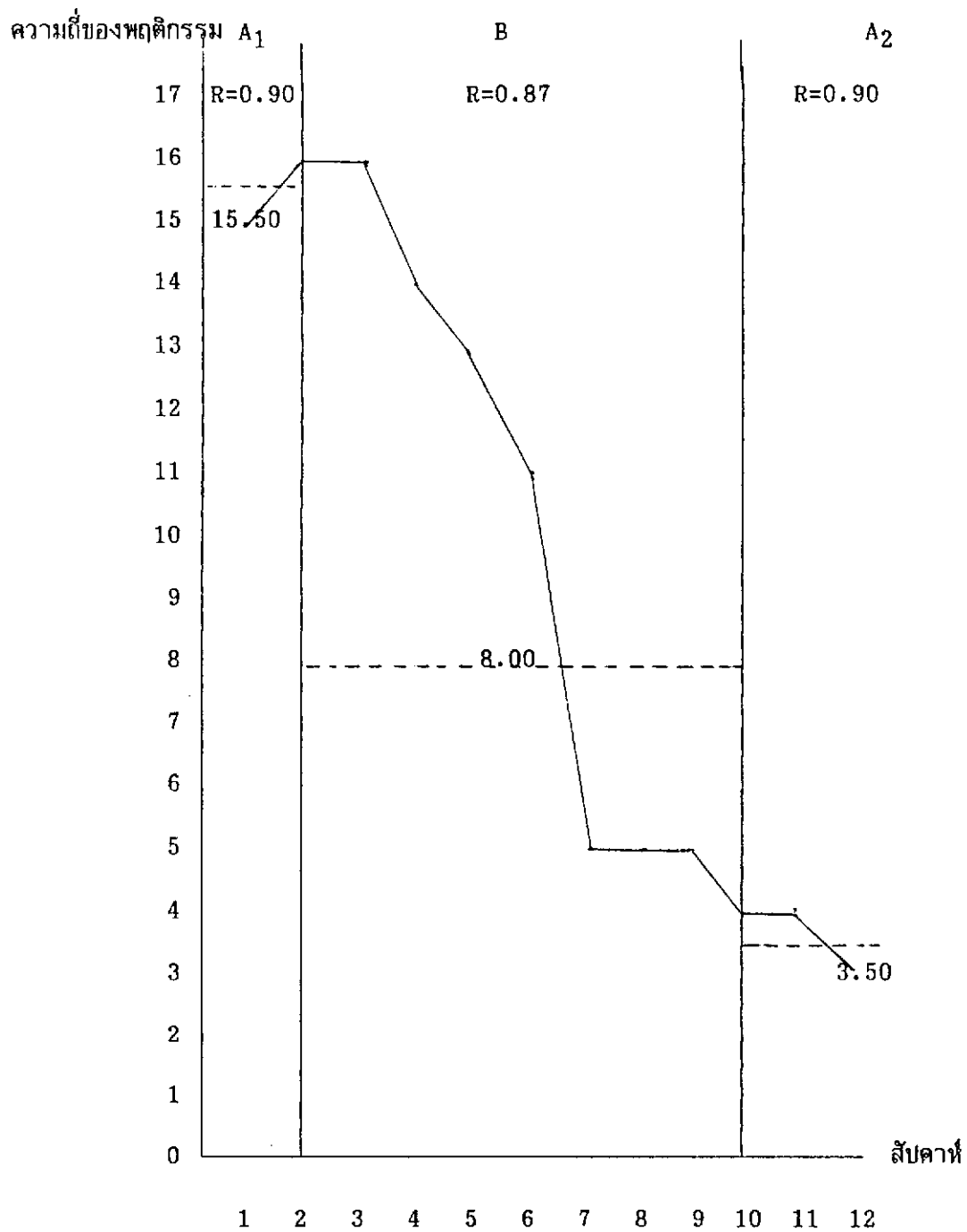
1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลของการให้ข้อเสนอแนะเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอแนะ
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการได้รับข้อเสนอแนะ และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

ประเมินผล

สังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียน

ภาคผนวก ค

ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

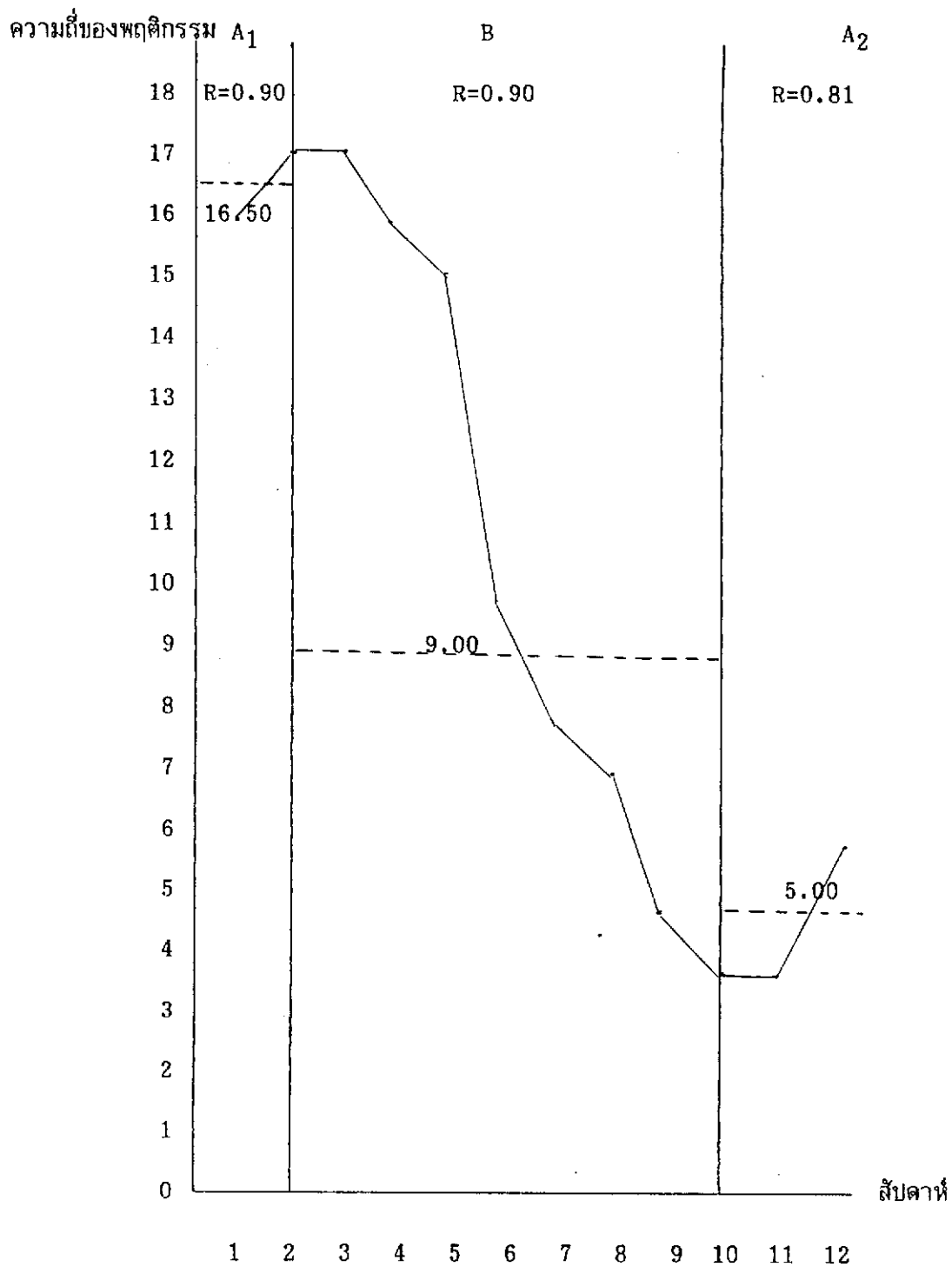

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง

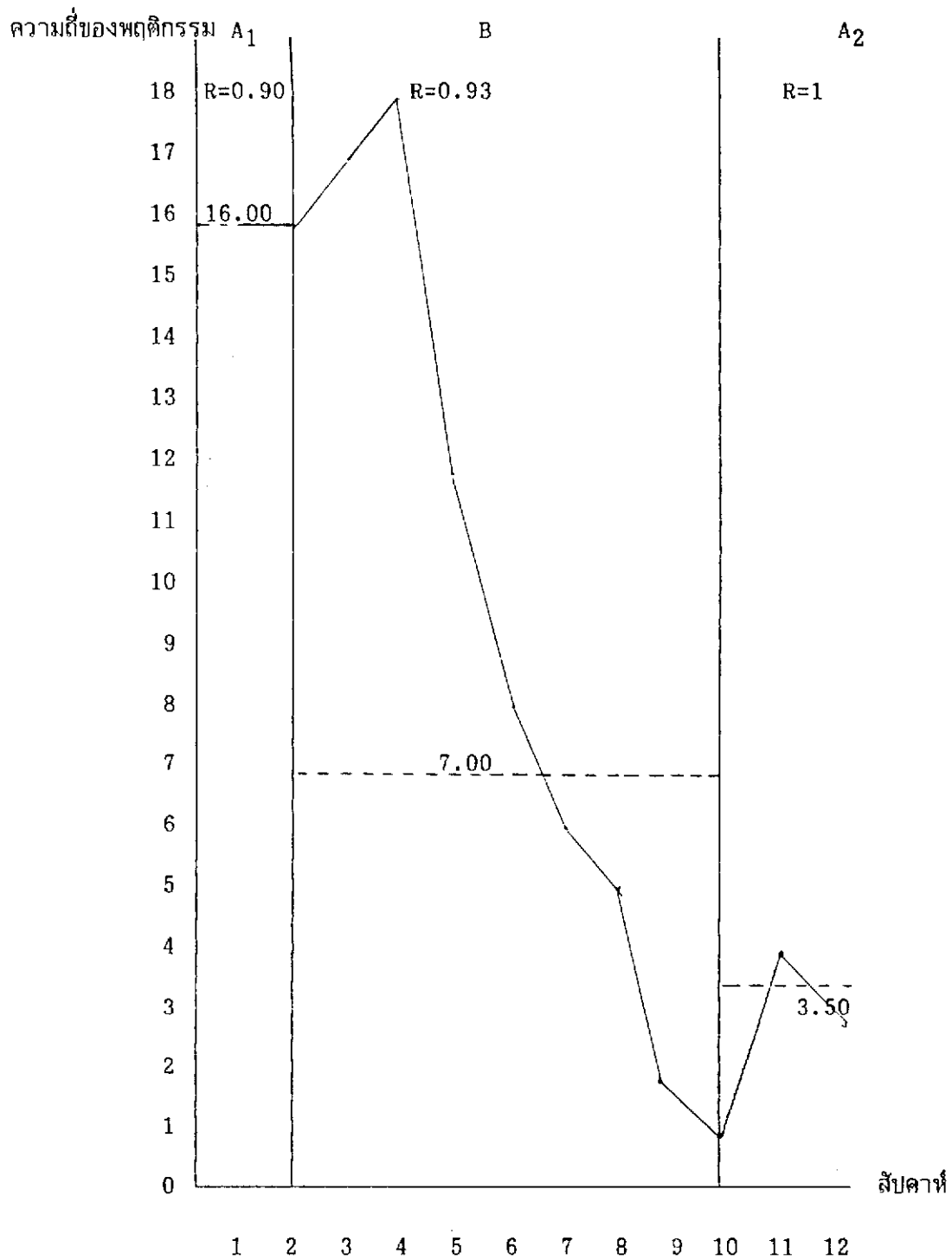
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการโน้มน้าเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการโน้มน้าเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการโน้มน้าเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

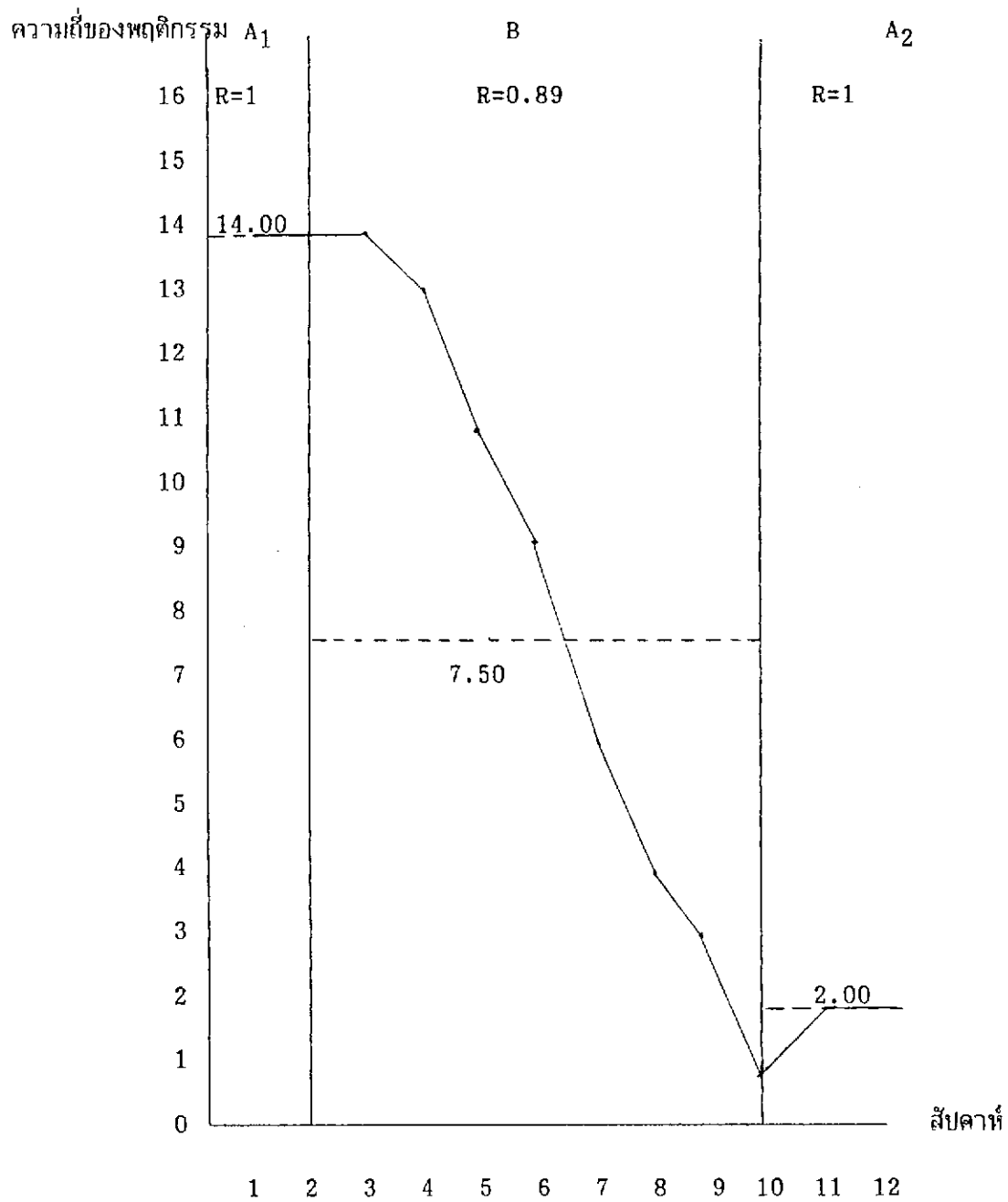

————— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

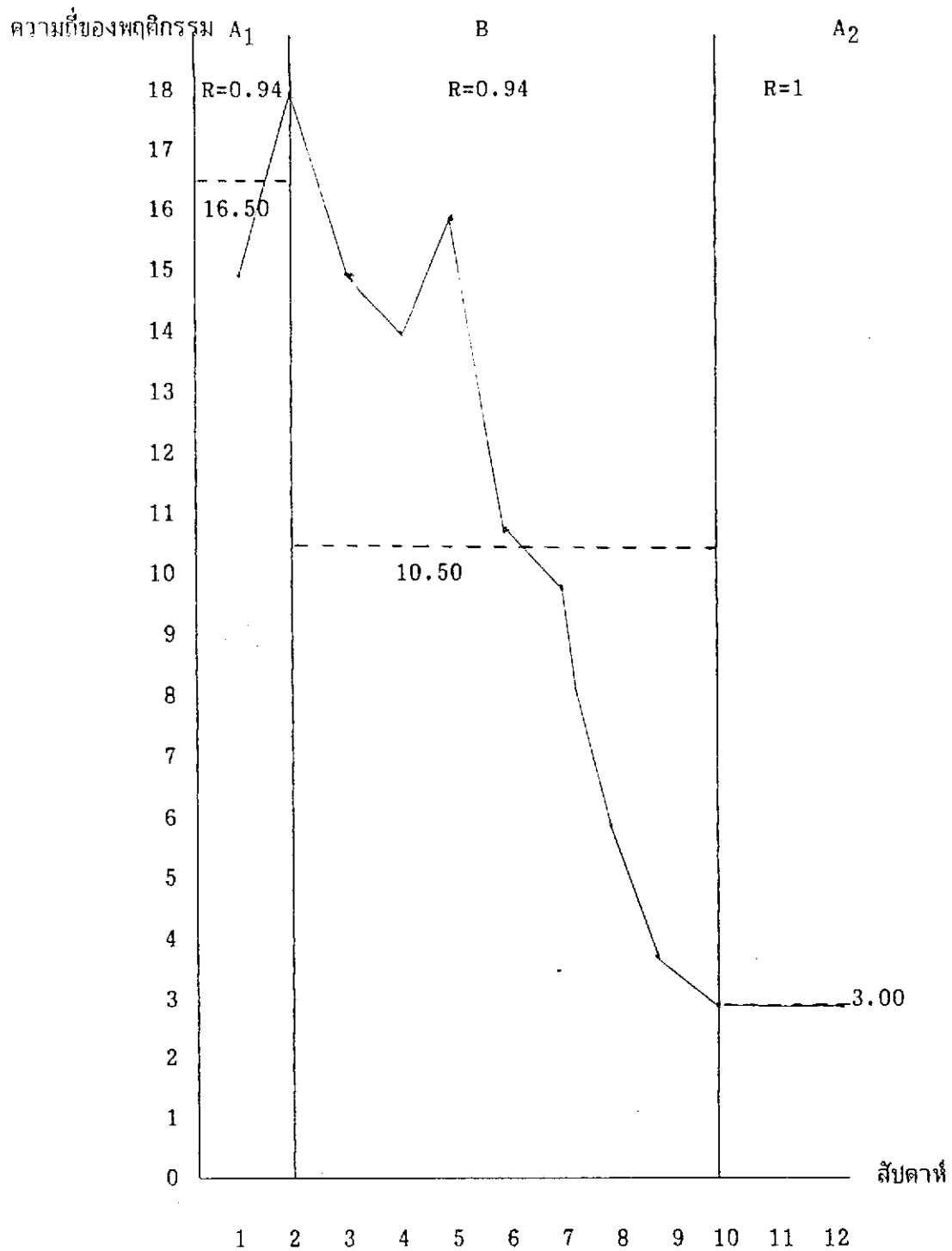

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง

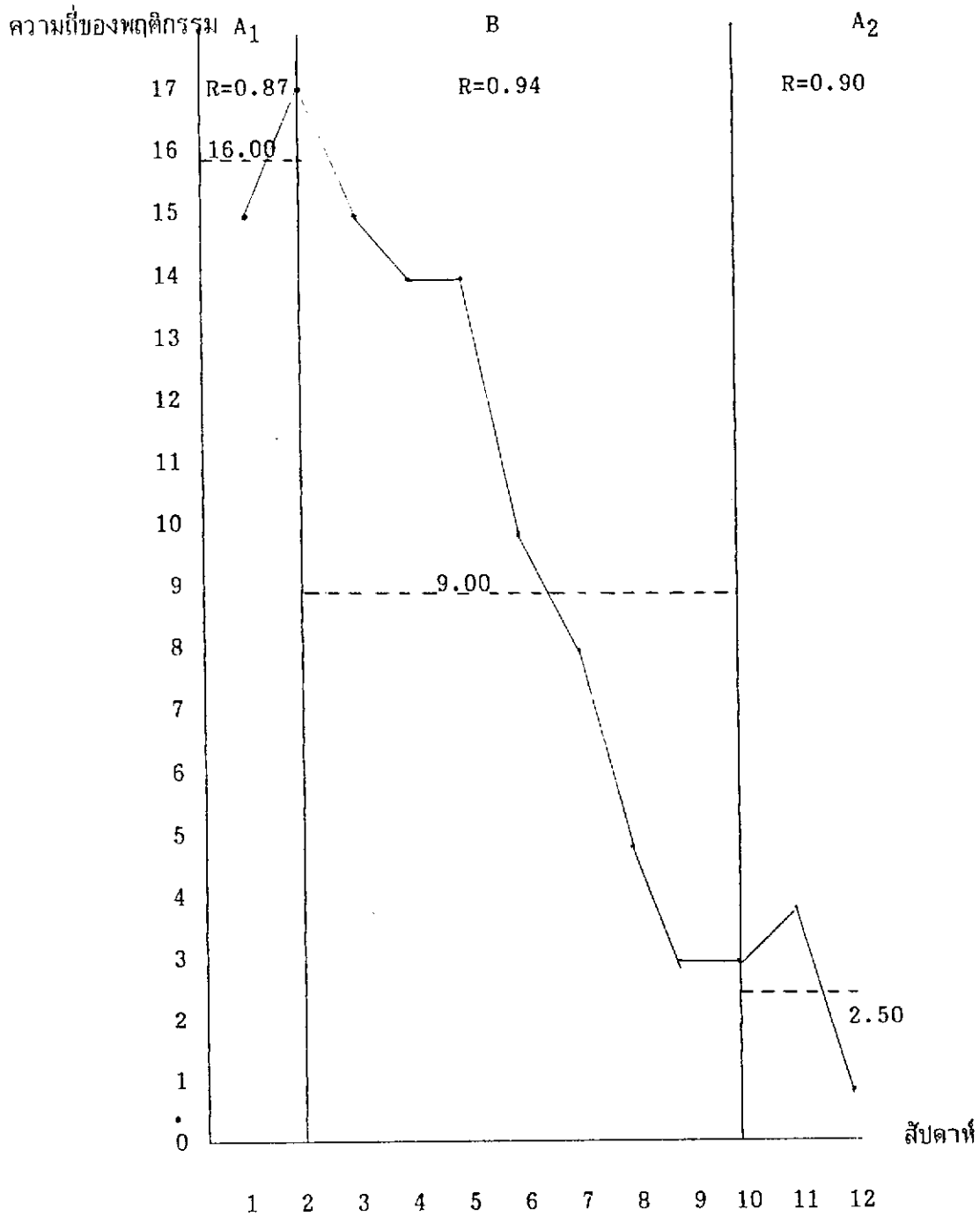
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

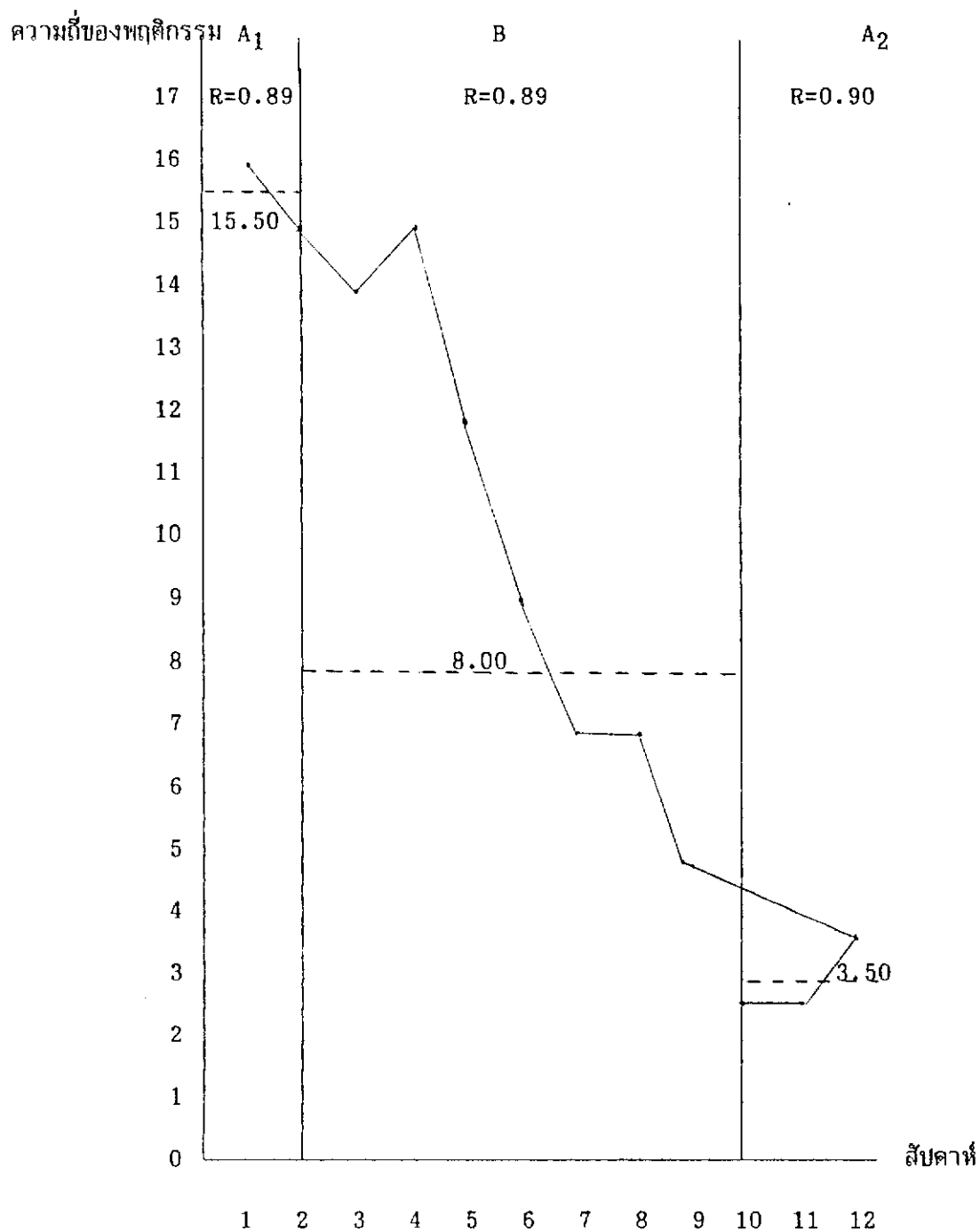

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

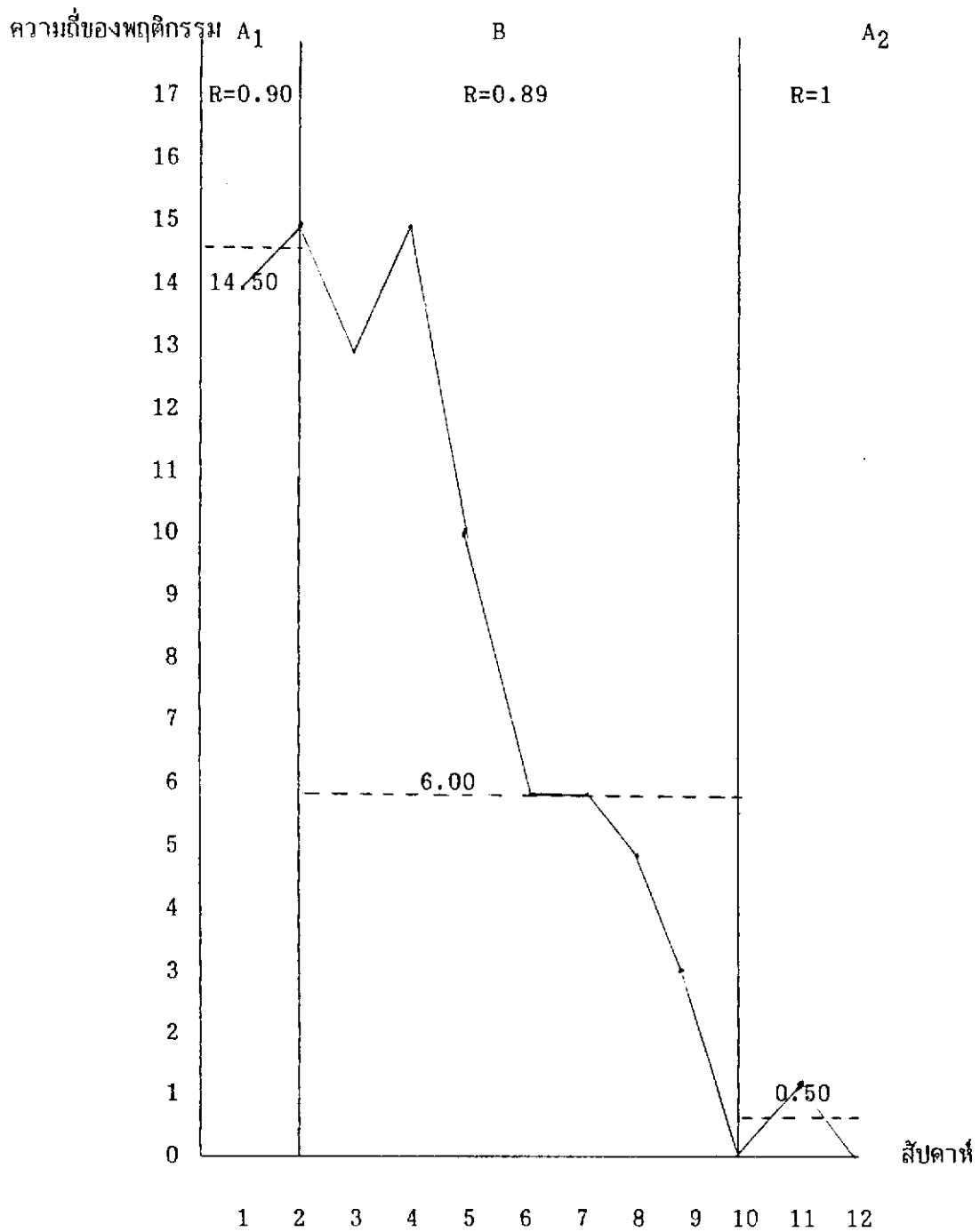

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง

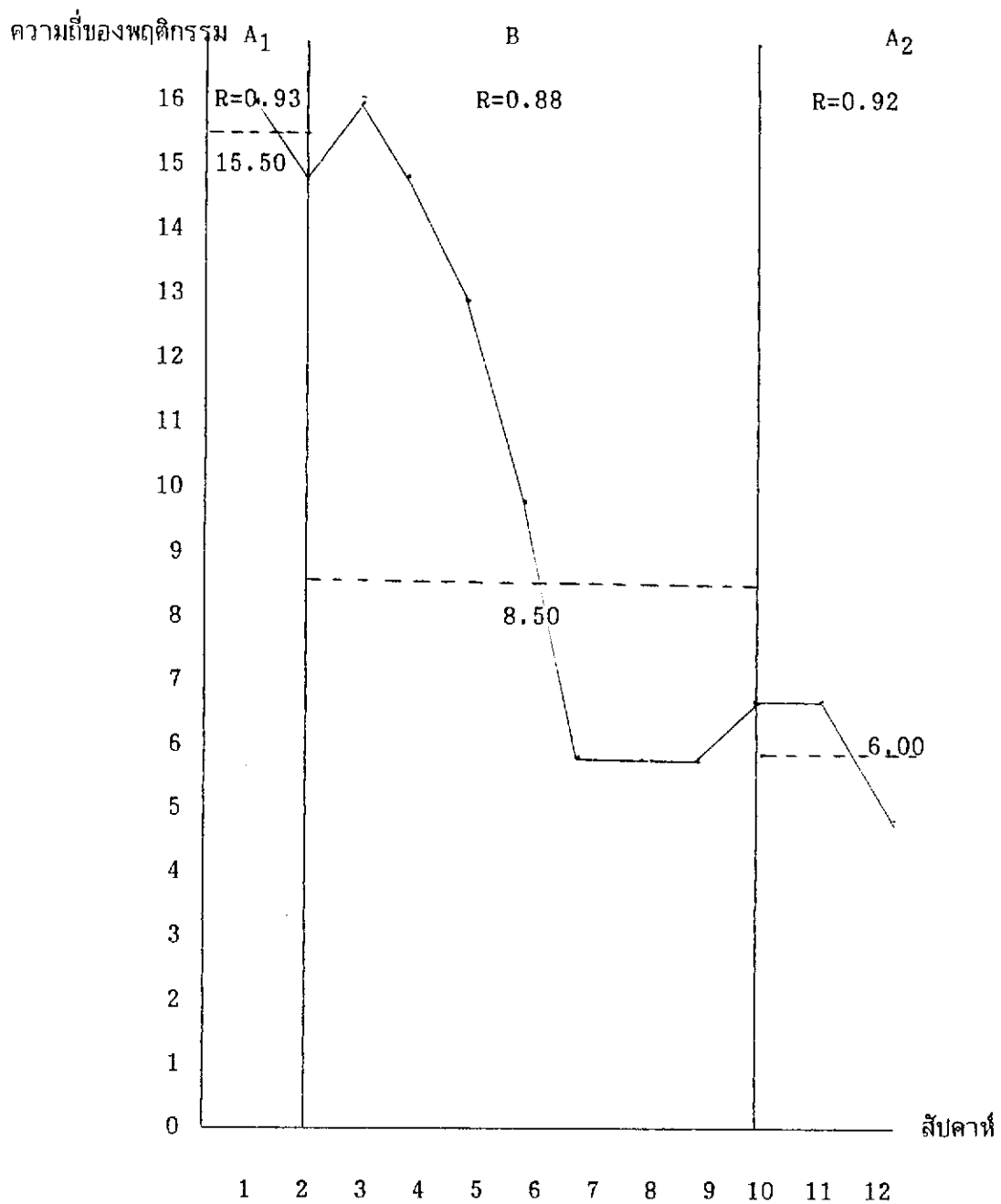
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

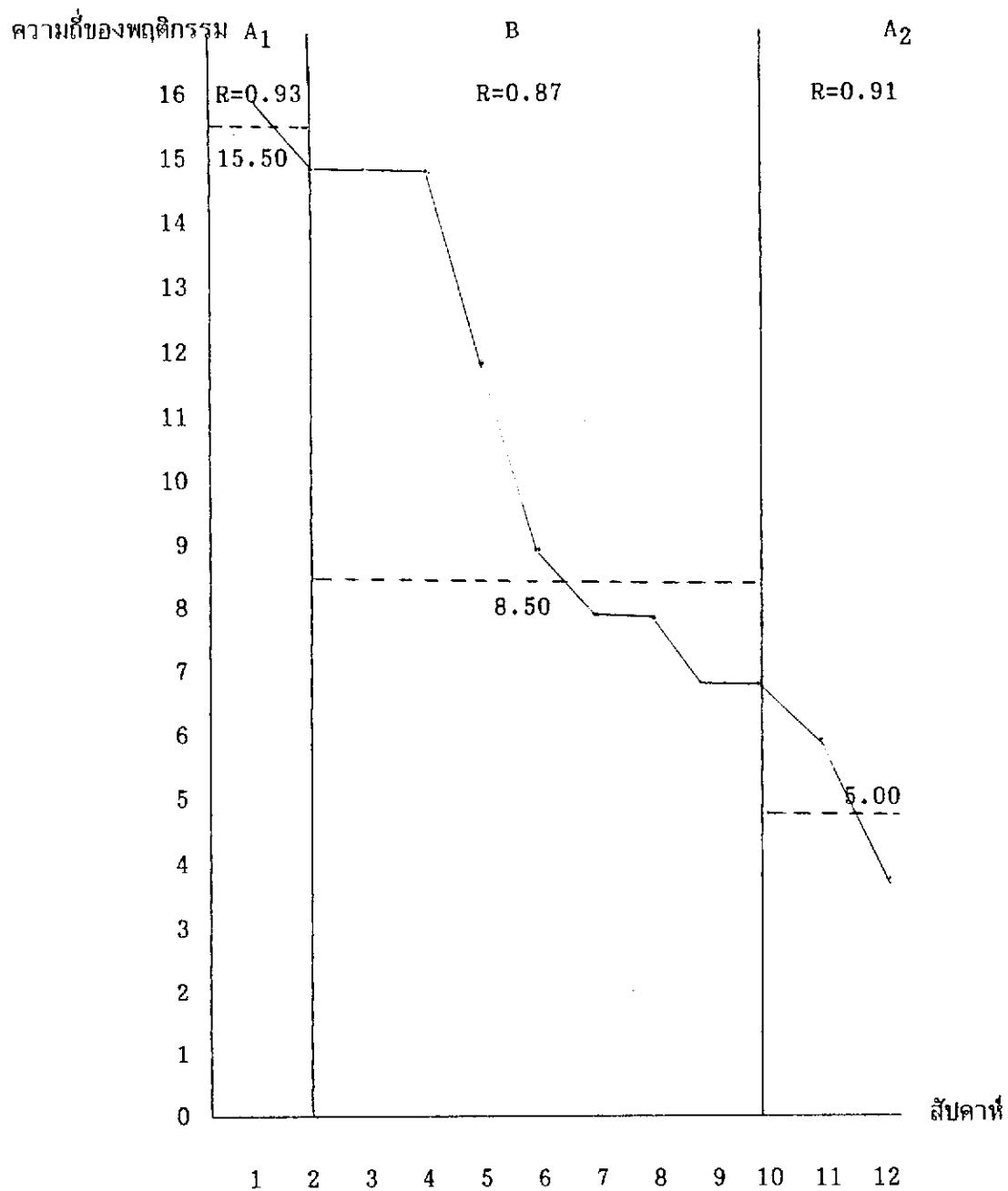

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม

คลอศ 3 ระยะ

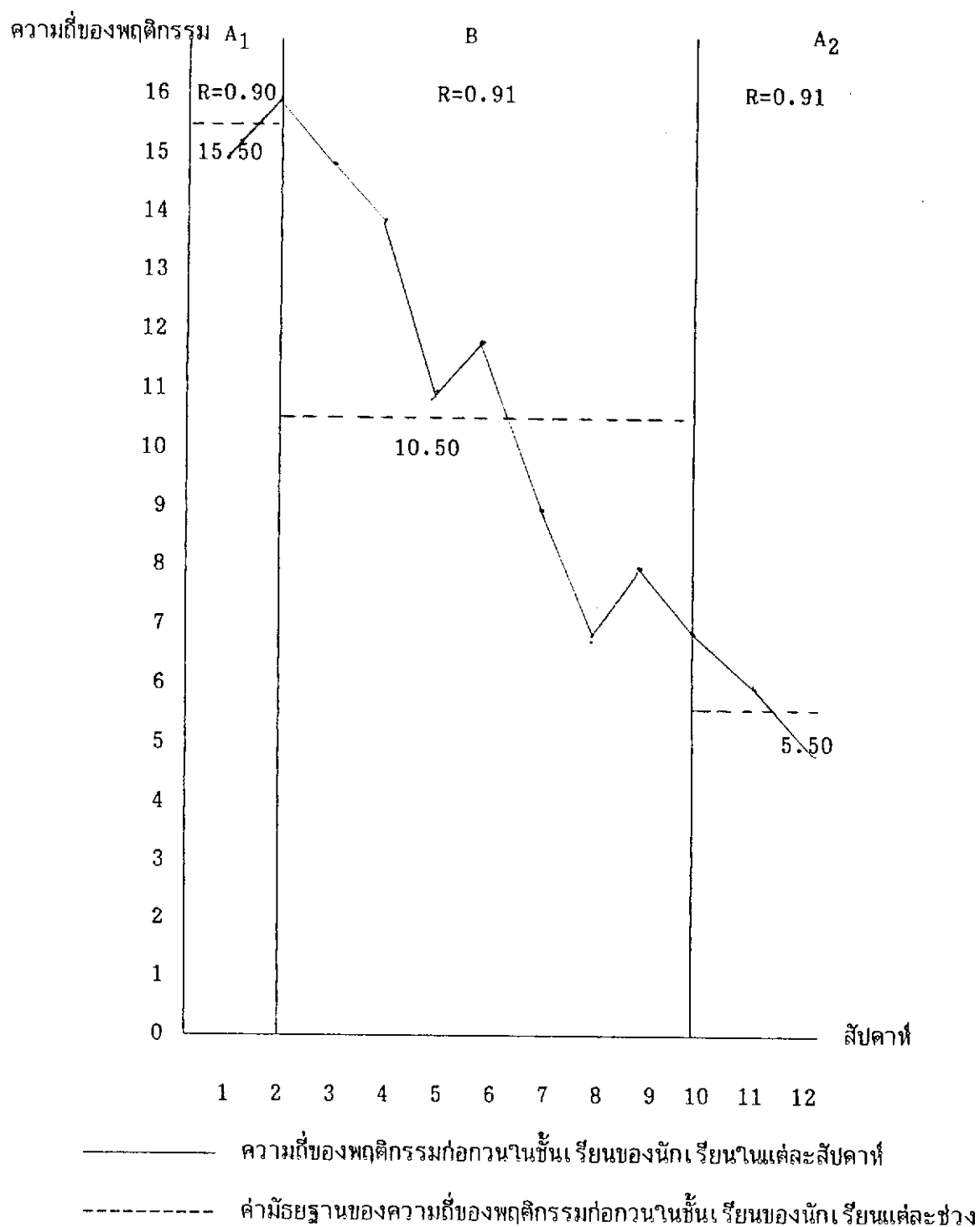

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

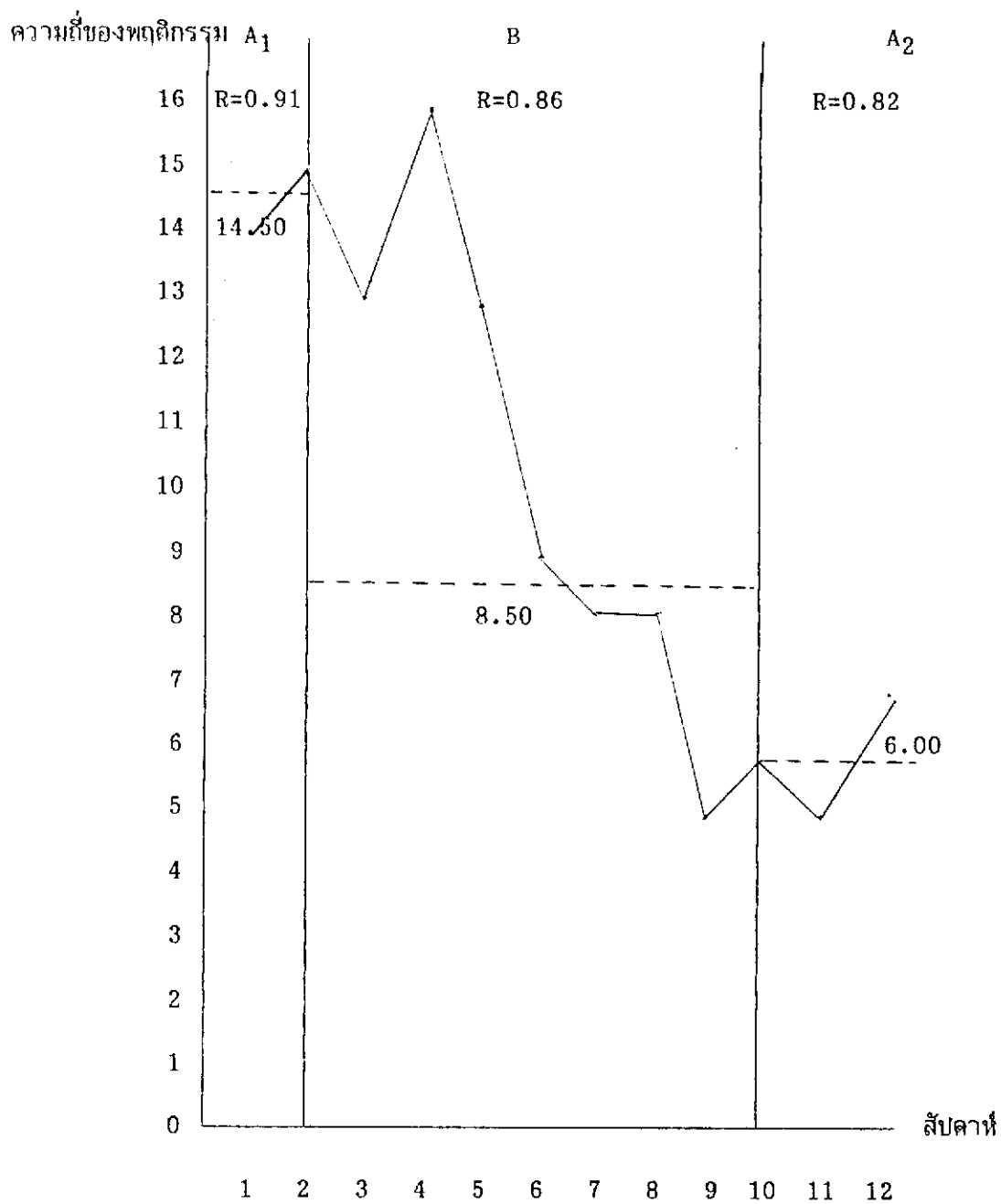
ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม

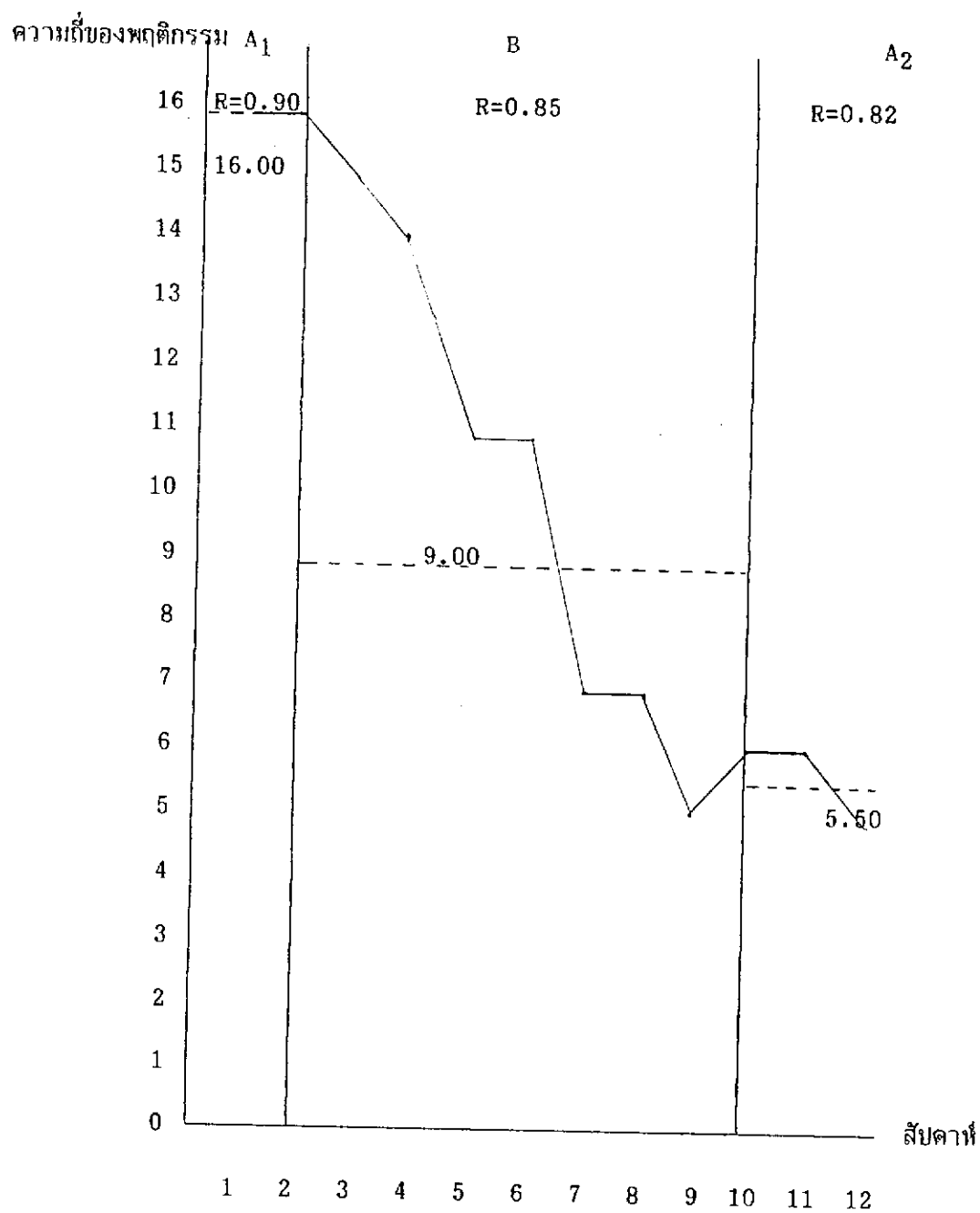
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

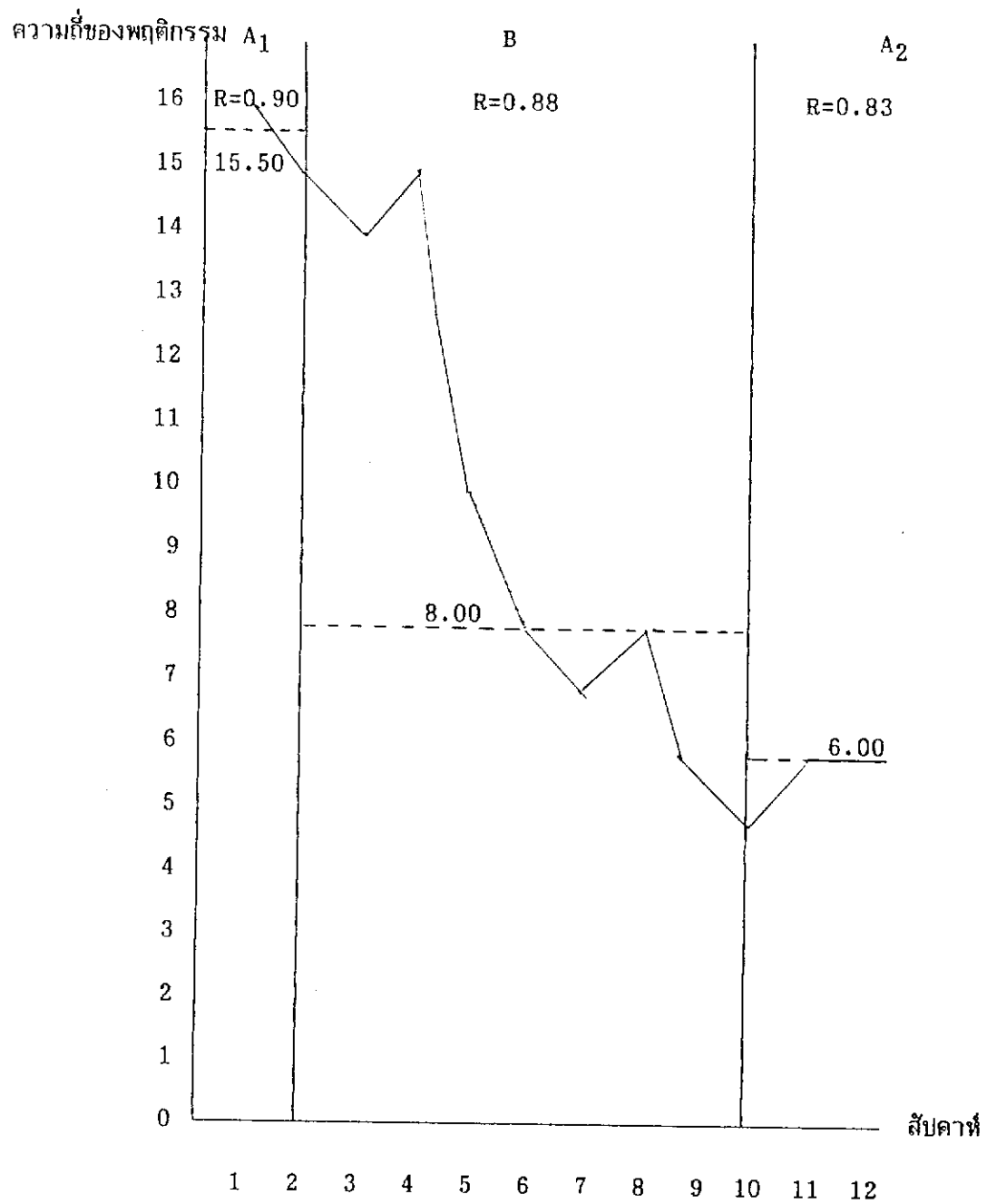

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

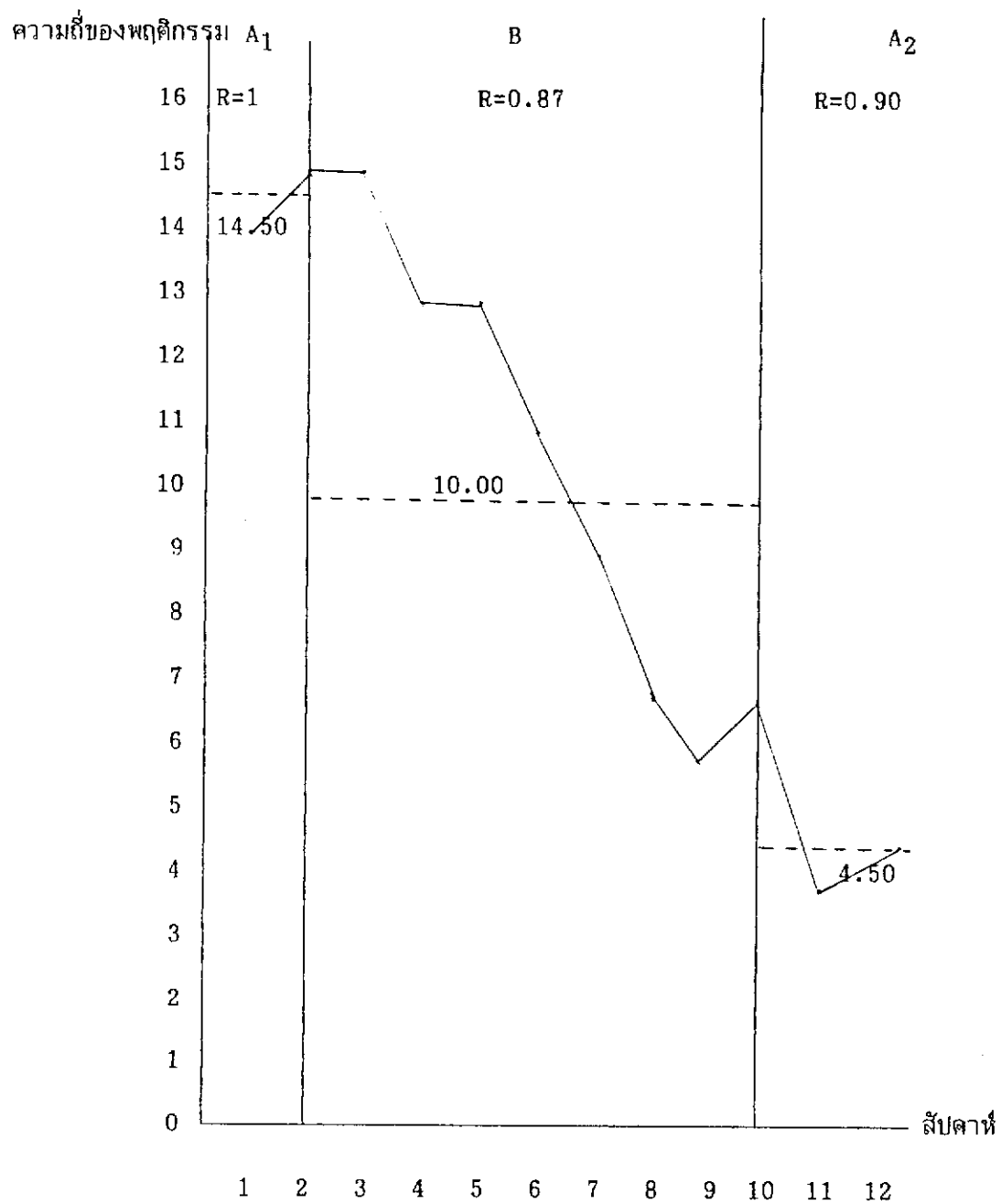

———— ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม

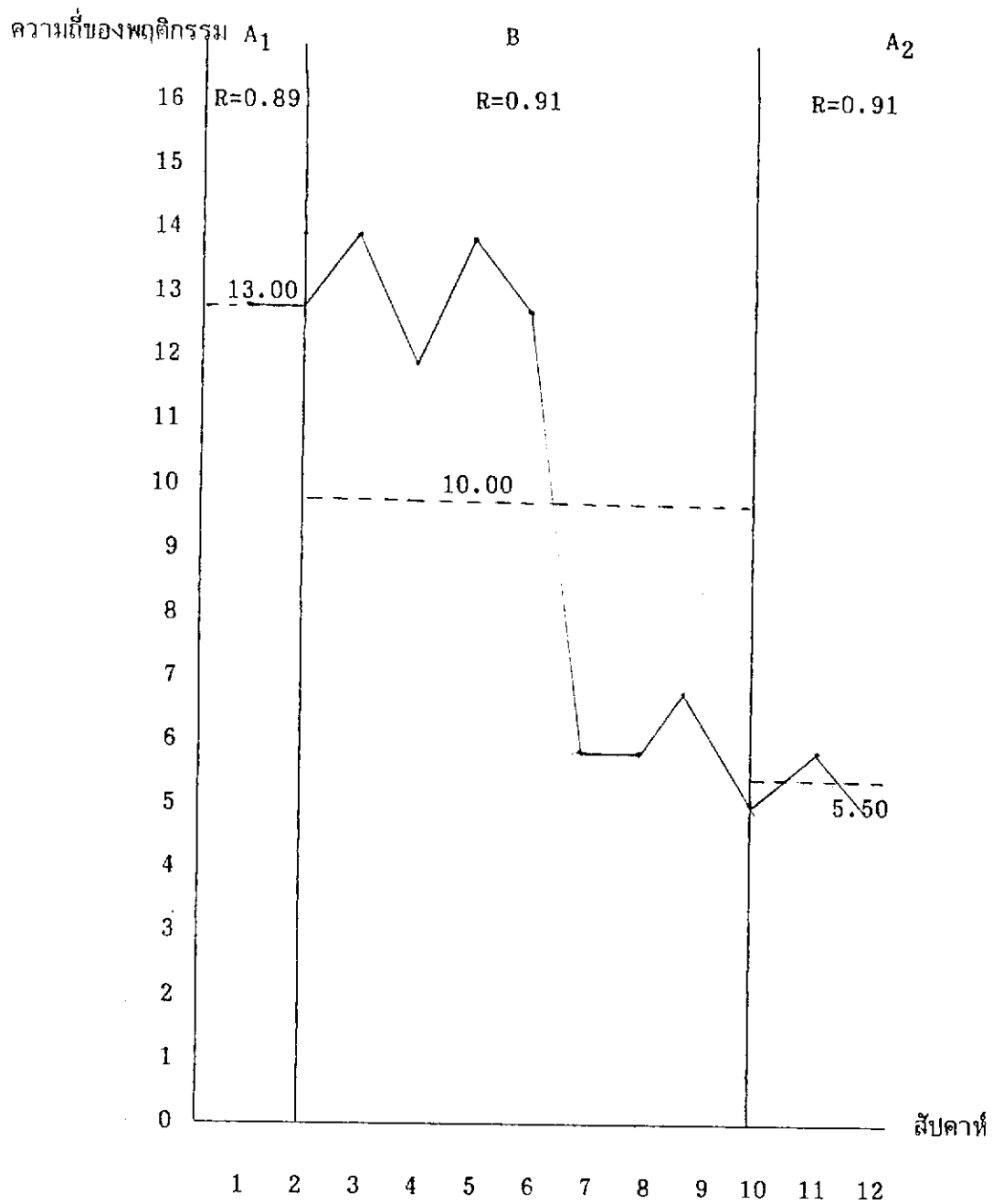
ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

- ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมก่อนการขึ้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานขึ้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A ₁	1	15	16	16	14	15	15	16	14
	2	16	17	16	14	18	17	15	15
	มัธยมฐาน	15.50	16.50	16.00	14.00	16.50	16.00	15.50	14.50
B	3	16	17	17	14	15	15	14	13
	4	14	16	18	13	14	14	15	15
	5	13	15	12	11	16	14	12	10
	6	11	10	8	9	11	10	9	6
	7	5	8	6	6	10	8	7	6
	8	5	7	5	4	6	5	7	5
	9	5	5	2	3	4	3	5	3
	10	4	4	1	1	3	3	3	0
	มัธยมฐาน	8.00	9.00	7.00	7.50	10.50	9.00	8.00	6.00
A ₂	11	4	4	4	2	3	4	3	1
	12	3	6	3	2	3	1	4	0
	มัธยมฐาน	3.50	5	3.50	2	3	2.50	3.50	0.50

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A ₁	1	16	16	15	14	16	16	14	13
	2	15	15	16	15	16	15	15	13
	มัธยมฐาน	15.50	15.50	15.50	14.50	16.00	15.50	14.50	13.00
B	3	16	15	15	13	15	14	15	14
	4	15	15	14	16	14	15	13	12
	5	13	12	11	13	11	10	13	14
	6	10	9	12	9	11	8	11	13
	7	6	8	9	8	7	7	9	6
	8	6	8	7	8	7	8	7	6
	9	6	7	8	5	5	6	6	7
	10	7	7	7	6	6	5	7	5
	มัธยมฐาน	7.50	8.50	9.50	8.50	7.50	8.00	9.50	7.50
A ₂	11	7	6	6	5	6	6	4	6
	12	5	4	5	7	5	6	5	5
	มัธยมฐาน	6.00	5.00	5.50	6.00	5.50	6.00	4.50	5.50

ตาราง 6 เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษา
แบบพฤติกรรมนิยม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน		ผลต่างของ พฤติกรรม ก่อนงาน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	31	7	24	3.00	3.00 ⁺	
2	33	10	23	1.00	1.00 ⁺	
3	32	7	25	5.00	5.00 ⁺	
4	28	4	24	3.00	3.00 ⁺	
5	33	6	27	6.50	6.50 ⁺	
6	32	5	27	6.50	6.50 ⁺	
7	31	7	24	3.00	3.00 ⁺	
8	29	1	28	8.00	8.00 ⁺	
Mdn	31.50	6.50	24.50			
Q.D.	1.50	1.33	1.59			

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

T = 0*

ตาราง 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	พฤติกรรมก่อนงานในชั้นเรียนของนักเรียน		ผลต่างของ พฤติกรรม ก่อนงาน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	31	12	19	3.50	3.50 ⁺	
2	31	10	21	7.50	7.50 ⁺	
3	31	11	20	5.50	5.50 ⁺	
4	29	12	17	3.00	3.00 ⁺	
5	32	11	21	7.50	7.50 ⁺	
6	31	12	19	3.50	3.50 ⁺	
7	29	9	20	5.50	5.50 ⁺	
8	26	11	15	1.00	1.00 ⁺	
Mdn	30.75	11.16	20.50			
Q.D.	1.13	0.67	1.50			

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

T = 0*

ตาราง 8 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมก่อนงานชิ้นเรียน ก่อนและหลังการทดลอง
ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	ผลต่างของคะแนนพฤติกรรม ก่อนงานชิ้นเรียนของ นักเรียนกลุ่มทดลอง	ลำดับ	ผลต่างของคะแนนพฤติกรรม ก่อนงานชิ้นเรียนของ นักเรียนกลุ่มควบคุม	ลำดับ
1	24	11.00	19	3.50
2	23	9.00	21	7.50
3	25	13.00	20	5.50
4	24	11.00	17	2.00
5	27	14.50	21	7.50
6	27	14.50	19	3.50
7	24	11.00	20	5.50
8	28	16.00	15	1.00
Mdn(diff)	24.50		20.50	
Q.D. (diff)	1.59		1.50	

$$U = 0^* \quad R_E = 100$$

$$R_C = 36$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวประภาพรรณ ชื่อสกุล นาคขำพันธุ์
 เกิดวันที่ 12 เดือน มกราคม พุทธศักราช 2498
 สถานที่เกิด อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 40/2 หมู่ 2 ตำบลบ้านกร่าง อำเภอศรีประจันต์
 จังหวัดสุพรรณบุรี 72140
 ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6
 สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านตลาดวังห้ว อำเภอศรีประจันต์
 จังหวัดสุพรรณบุรี 72140

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2514 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสงวนหญิง
 จังหวัดสุพรรณบุรี
 พ.ศ. 2516 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิทยาลัยครูจันทระเกษม
 กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ. 2525 ครุศาสตร์บัณฑิต (วิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป)
 วิทยาลัยครูกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
 พ.ศ. 2536 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 กรุงเทพมหานคร

ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์
 อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ

ของ

ประภาพรรณ นาคขำพันธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2537

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 ที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนวิชาศิลปศึกษา ตั้งแต่ 6 พฤติกรรมขึ้นไป จากจำนวนพฤติกรรมทั้งสิ้น 10 พฤติกรรม จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรม คือแบบบันทึกพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือวิธีการของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test) และแมน-วิทนี (The Mann - Whitney U test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลง หลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม กับการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECT OF BEHAVIOR COUNSELING ON THE REDUCTION OF CLASSROOM
DISRUPTIVE BEHAVIOR OF PHATHOM SUKSA VI STUDENTS OF
SI PRACHAN SCHOOL IN AUMPHOE SI PRACHAN,
CHANGWAT SUPHAN BURI

AN ABSTRACT

BY

PRAPAPUN NAKKHUMPUN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1994

The purpose of this experimental research was to study the effect of behavior counseling on the reduction of classroom disruptive behavior of Prathom Suksa VI students of Si Prachan School in Aumphoe Si Prachan, Changwat Suphan Buri in the academic year 1993. The subjects of sixteen students were randomly selected from students who had at least six out of ten classroom disruptive behavior. Then the subjects were randomly divided into an experimental group and a control group, each group was consisted of eight students. The experimental group participated in behavior counseling program while the control group was given the information program. The ABA reversal design was a research design. Time sampling behavior sheet was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks test and the Mann-Whitney U test.

The results were as follows :

1. The classroom disruptive behaviors of the experimental group were significantly lower than before the experiment at .05 level.
2. The classroom disruptive behaviors of the control group were significantly lower than before the experiment at .05 level.
3. The behaviors counseling produced significantly greater reductions in students' disruptive behavior than the information procedure.